

MARTINUS CENTER KLINT

TEMAFÖRDJUPNINGSGRUPPEN 2018 VECKA 2 OCH 3

ALLT ÄR TANKE TANKENS KRETSLOPP

©Martinus Institut 1981

Läs mer om upphovsrättslagen på www.retsinformation.dk. ©Martinus Institut 1981

Detta kompendium är omfattat av lagen om upphovsrätt och får endast skrivas ut i enstaka kopior till ditt eget privata bruk. Du får också gärna ta en kopia i digital form om det endast är till ditt eget privata bruk.

Läs mer om Martinus Instituts information om skydd och förmedling av Martinus verk på www.martinus.dk

ALLT ÄR TANKE TANKENS KRETSLOPP

Det finns medvetande och tanke bakom all rörelse i världsalltet. Hela vår organism och hela vårt psyke upprätthålls av tankekraft. Vi blir vad vi tänker. Med förståelsen av den mognadsprocess som alla tankar, önskingar, känslor och föreställningar genomgår i detta kretslopp, får vi en djup insikt i all mänsklig utveckling, ja, i evolutionen av allt liv. Den andliga vetenskapen ger oss redskap till en medveten utveckling av humanitet samt till en god hälsa.

LÄSPLAN

MÄNDAG: Allt är tanke	3
<i>ARTIKEL – Den organiska elektriciteten – St. 1-7, 9</i> (3)	
<i>LIVETS BOG, DEL 1 – St. 224</i> (6)	
<i>BISÄTTNING – Kap. 42-44</i> (7)	
TISDAG: Från flockmedvetande till självständigt tänkande	9
<i>LIVETS BOG, DEL 2 – St. 474-479, 487</i> (9)	
<i>SMÅBOK, KOSMISKA LEKTIONER, 1991 – Det psykiska templet – Kap. 1-3</i> (12)	
ONSDAG: Tankens kretslopp	15
<i>LIVETS BOG, DEL 4: St. 1093-1104</i> (15)	
<i>UTDRAG FRÅN ARTIKELN – Livsmodet</i> (21)	
TORSDAG: Den kosmiskt medvetnes syn på vår tankevärld och livsstil	22
<i>BISÄTTNING – Kap. 45</i> (22)	
<i>KOSMISKA LEKTIONER 4 ELLER SMÅBOK 23 C – Primitivitet och övertro – Kap. 1-7</i> (22)	
FREDAG: Hur nästakärleken frigör vår tanke- och skaparkraft	30
<i>SMÅBOK 8 – Mänskligheten och världsbilden – Kap. 17</i> (30)	
<i>ARTIKEL – Den organiska elektriciteten – St. 17, 21, 23-27</i> (30)	
<i>DEN EVIGA VÄRLDSBILDEN, DEL 3 – St. 33.79-33.80</i> (34)	
<i>ARTIKEL – Den nya världskulturen efter ragnarök – St. 6, 7</i> (35)	
<i>DEN EVIGA VÄRLDSBILDEN, DEL 5 – St. 77.2</i> (36)	

Måndag

Allt är tanke

ARTIKEL – *Den organiska elektriciteten* – KOSMOS 2017-1

1. *Materiens fjärde stadium: den strålformiga materien eller elektricitet*

Det levande väsendet är mer än ett fysiskt väsen. Det fysiska, som vi ser, är inte alls det verkliga väsendet, utan endast ett redskap som har byggts upp. Vi ser aldrig någonsin själva kärnan, själva det levande. Vi ser endast en reflex, eller något som detta levande frambringar. Då det levande varken utgör den fasta, flytande eller gasformiga materien, måste det framträda i ett helt annat tillstånd. Och det gör det också, för det finns ett tillstånd eller ett fjärde stadium för materien, som kallas strålformig materia. Denna strålformiga materia är elektricitet.

Liksom många andra av de stora energierna, förekommer elektriciteten i olika oktaver. Det finns elektricitet i makrokosmos, i en makrokosmisk oktav, som är den kraft som lyser i våra lampor och driver kraftmaskinerna. Och så finns det elektricitet i en mellankosmisk oktav, som är den kraft genom vilken vi är i stånd att tala, se och höra, förnimma och förstå osv. Det är den kraft som vi utlöser med hjälp av vår vilja. Och slutligen finns det elektricitet i en mikrokosmisk oktav, som är den kraft som behärskar våra mikroväsen: celler, molekyler och alla dessa små väsen som vår organism består av. Det är samma princip som i tonernas värld. Här är ett "A" ju detsamma, oavsett om det förekommer i bas eller diskant. Vi känner till att det finns oktaver så högt upp att vi inte kan höra det och så långt ner att vi inte heller kan höra det, lyckligtvis, för annars skulle vi dränkas i det larm som universum frambringar.

2. *Den fysiska organismen är endast en förstärkningsanläggning för vårt medvetande*

Varje levande väsen har sin egen kraft och denna kraft är vårt medvetande. I egenkap av att vara ett levande väsen existerar vi som en kärna, som ett något som finns bortom alla ting. Oavsett vad vi pekar på i vår organism, kan vi inte komma åt detta något, som är det innersta. I detta något samlas alla intryck, de ingår i detta något och detta något ger sig till känna för omgivningen. Men hela detta område, denna upplevelse och detta tillkännagivande äger alltså rum i strålformig materia. Det betyder, att det verkliga väsendet existerar i en strålformig materia som är av elektrisk natur, det är ett elektriskt väsen. Hela vårt framträdande, hela vår fysiska organism är i verkligheten endast en förstärkningsanläggning för denna elektricitet. När jag talar här, har detta tal först formats i min tanke, och därigenom har det blivit till våglängder. Dessa våglängder kan fortplantas vidare genom nerverna och få min tunga att arbeta med denna bestämda funktion, och tungan säger de ord som jag har format inne på det psykiska planet. Om jag lyfter min hand, har det också redan bildats en våglängd innan den kom till uttryck i den fysiska organismen. Alla områden i organismen är således under vår viljas kontroll, så i verkligheten är det tal om ett slags fjärrstyrning. Det vi ser hos varandra är inte alls det verkliga väsendet, det är en stor mängd materia, en hel serie av redskap som sätts i rörelse. Och de blir alltså styrda med hjälp av vår vilja, vår tanke. Vi bestämmer ju själva vart vi riktar vår blick, om vi ska röra kroppen eller om vi ska röra armarna eller fingrarna. Allt detta är ett slags fjärrstyrning, för vi är inte denna materia, vi finns i en helt annan dimension, i en helt annan värld eller verklighet.

3. *Människans innersta struktur är av elektrisk natur*

Det som äger rum i materien är alltså inte verkligt, är inte det levande. Det levande är

bortom den fysiska materien och är således ett lysande väsen. Det består av en struktur som i sig självt är helt och hållet höjt över denna materia, och därmed blir det så att säga ett flammande väsen. Därför kan väsendet sända ut flammor: dödsflammar och livsflammar, och dessa utsändningar befordras i kraft av vår vilja, våra önsningar och begär, de tankar som vi har. Hela tänkandets struktur är således ett tillstånd av utsändning, ett slags radioanläggning, i vilken vi kan forma våglängder och dessa våglängder har blivit till innan de når vårt blod. De kommer genom det psykiska nervsystemet och överförs till den materiella delen av nervsystemet. De fortplantar sig från den psykiska hjärnan och därifrån genom nervsystemet och vidare ut till den fysiska organismen.

Det sänds alltså ut en kraft, en osynlig strålkraft som är bunden i särskilda, bestämda former. Om man tänker sig att man sänder ut en melodi från New York, så fungerar det precis på samma sätt. När en radioapparat i Köpenhamn ställs in så att den kan ta emot denna våglängd, sänder apparaten ut materia utifrån den styrning och i de svängningar och former som denna våglängd har, och vi hör samma musikstycke. Det är exakt samma princip. Vi får en idé inne i medvetandet och vi för denna idé vidare i kraft av vår förmåga att sända ut. Den går till vår fysiska hjärna och därigenom formas den vidare och överförs till den fysiska organismen. Genom den fysiska organismen kan tingen förstärkas, för den andliga kraften är i sig själv inte så stark. Det motsvaras av att radions högtalare förstärker de radiovågor som man kan ta emot med sin radio, för annars kunde vi ju inte höra den så högt och tydligt som vi nu kan. Så är det också med vår organism. Den är i verkligheten endast en elektrisk anläggning och därför är människan alltså av elektrisk natur.

4. *Mentala kortslutningar*

Det är mycket viktigt att komma fram till en förståelse av detta, därför att det ger en omfattande förklaring till hur människors öde uppstår, varför de råkar ut för obehagligheter i sina dagliga liv, varför det uppstår så besvärliga omständigheter, varför det finns fiendskap. Det hela kan förklaras och blir fullständigt klart när man förstår det verkliga väsendets natur. Vi vet ju, att när man använder elektricitet för att till exempel få ljus i lamporna eller för att få en maskin att röra sig, kan det uppstå kortslutningar, och detsamma gör sig i utomordentligt hög grad gällande i de mänskliga organismerna, i de mänskliga utsändningarna av tankar och medvetande. Oändligt många av dessa utsändningar skapar kortslutningar. Människorna lever i en enda stor kortslutning. Hur kan man förstå och märka det? När en utsänd kraft kolliderar med en kraft som den inte är beräknad för, kommer den alltid att ställa till med förödelse. På samma sätt är det också med en ström eller en ledning som inte är som den ska vara, då uppstår det kortslutning och lampan slocknar. I den mänskliga organismen uppstår motsvarande kortslutningar. Alla sjukdomar, all sorg, allt lidande, alla bekymmer, vrede, bitterhet, missnöje och depression, är helt enkelt kortslutningar i det psykiska väsendet. Men det kan människorna i hög grad råda bot på, när de en gång förstår detta.

5. *Ingenting är tillfälligt, allt är logiskt och planmässigt utvecklat*

Hur kan vi få bekräftat att det förhåller sig på det sättet? Hur kan vi se att all materia i världen, allt som händer, är styrt av en elektrisk kraft och så att säga är fjärrstyrt? Det kan vi se på det sättet att ingenting är tillfälligt, utan allt är planmässigt bundet. Inom vårt eget skaparområde, där vi ju har hundra procent klarsyn, kan vi se att ingenting har blivit till genom tillfälligheter. Ett hus har inte blivit byggt av en tillfällighet, en klädedräkt har inte skapat sig själv genom en tillfällighet. Inte någonting, inte ens det minsta lilla ting, kan skapa sig självt genom en tillfällighet. Vid en mängd olika tillfällen kan det se ut som tillfälligheter, men det beror endast på att vi inte ser annat än en lokal del av en stor process, eftersom vi ju där inte kan se det färdiga resultatet. Men då vi i väldigt många situationer har en möjlighet att se detta färdiga resultat från naturens hand, finns det ingen som helst grund till att anta att det inte

också är logiskt bundet även där vi inte kan se det. Vi har ingen anledning att inte ställa in oss på att det är en process som är i gång, och som bara inte har nått sitt slutfacit än.

Vi ser detta överallt. Vi kan se på klotet och på vår egen organism. Klotet fördes från ett eldtillstånd där det inte fanns den minsta möjlighet för att någonting kunde uppstå, men så förvandlades krafterna genom väldiga vulkaniska processer och under miljonåriga epoker uppstod växtlivet. Växtorganismer bildades och det var början till de redskap, genom vilka det levande väsendet, det strålförmiga väsendet, detta flammande väsen kunde börja uppleva på det materiella planet. Denna organism utvecklades vidare genom den yttre påverkan: ljuset skapade ögonen, ljudet skapade hörseln och de övriga krafterna skapade allt annat som vi består av. Alltsammans är en underbar gåva. Naturen frambringade allt detta i vårt, på den tiden, sovande medvetande och ledde oss fram till att äga den organism som vi har i dag, och som är det mest geniala instrument man över huvud taget kan tänka sig. Nu handlar det bara om förmågan att ta hand om detta instrument, där brister det en del hos människorna. Men det måste de också lära sig.

6. *Vår organism är endast en samling redskap*

Överallt där människorna inte ingriper, ser vi att naturen frambringar väldiga resultat som är till välbehag, glädje och välsignelse för levande väsen. Så vi har ingen anledning att vara rädda. Varför vara rädda när vi är beskyddade av en så väldig makt? Vi ser materierna i naturen och deras förvandling. Vi ser till exempel havets bränningar och att säden böljar en sommardag, och att brisen får löven att röra sig i träden. Vi ser en mängd rörelser i världen som allesamman är bundna. Det kan inte ske en enda rörelse utan att det finns en elektrisk kraft bakom, alltså en elektrisk ström, en osynlig makt som binder naturen i bestämda former, tvingar materien till den eller den kombinationen. Genom sådana kombinationer uppstod växtriket och dessa kombinationer tvingades i sin tur in i nya kombinationer med andra materier, genom vilka den animaliska organismen uppstod och senare den mänskliga organismen.

Allt detta sker genom fjärrstyrning från en osynlig makt eller kraft inne i materien. Det är inte endast i materien som vi inte kan se den osynliga kraften, det kan vi heller inte i de levande väsendena, men här förstår vi det bättre. Vi vet att de har ett jag. Vi vet att de kan tänka och har en vilja, så därför anser vi det inte vara en tillfällighet när det till exempel byggs ett hus. Men om vi inte kunde se de människor som byggde huset – om vi endast såg att stenarna låg på plats – ja, då skulle vi tro att det var en slump. Men våra organismer är ju också endast ett redskap. Detta redskap styrs av en makt som vi inte ser. Det är dumt att tro att hjärnan styr kroppen eller att hjärtat leder kroppen. Det är dumt att tro, att det är öronen som hör och ögonen som ser – det är det inte. Det är något helt annat som ser med hjälp av ögonen och hör med hjälp av öronen. Detta något kan skapa med hjälp av organismen och det finns inte en enda liten detalj i denna organism som inte är ett redskap. Men när det är ett redskap, kan det ju inte vara identiskt med den som använder redskapet, för ett redskap finns inte till för sin egen skull. En skyffel, en spade eller en cykel existerar inte för sin egen skull, de existerar som redskap för ett väsen som kan använda dem. Vår organism är således endast en samling redskap.

7. *Det verkliga, levande väsendet existerar i en värld för sig*

Vi har alltså kommit fram till att det verkliga väsendet inte finns i denna organism, men det kan sända en kraft in i organismen. Det kan sända in våglängder, forma osynliga krafter, som får organismen att göra det ena eller det andra eller att vara på det ena eller det andra viset. Allt detta utgår från det verkliga väsendet som inte finns på det fysiska planet, för det finns i en helt annan verklighet, i en annan dimension, och därför kan man säga att organismen är fjärrstyrd. Det betyder inte att det verkliga väsendet är långt borta, för det är knutet till organismen, men det finns i en helt

annan värld. Detta verkliga, levande väsen har alltså en förmåga att utlösa elektriska krafter, forma våglängder och föra dem vidare till att binda materien, för att därigenom synliggöra sig självt. Det vi ser av människorna är således deras rörelser, tal och beteende; alltsamman är våglängder som sänds ut från något som vi inte ser. Detta något i oss känns som mittpunkten och för detta något existerar kroppen. För att komma in i den fysiska materien behövs den fysiska organismen, men vi existerar också oberoende av denna organism, då vi har en hel värld för sig att leva i. Det sker till exempel på natten när vi sover.

9. När den elektriska strömmen kortsluter det levande väsendet

Hela världssaltet är av elektrisk natur, för allt är elektriskt. Människan vet att när två olika plattor av metall berör varandra, så uppstår elektricitet, men man förstår inte vad elektricitet är. Men det kan man lätt komma underfund med, för elektriciteten är livskraften i jordklotets organism, dess tankeförmåga och tankekraft. Vi har en motsvarande elektricitet inom oss, och den åstadkommer till exempel att vi kan röra fingrarna. Genom nerverna går det ett meddelande från vårt jag, men om vi skär av nerverna, kan vi inte röra fingrarna eller lyfta handen. Det motsvaras av att om man skär av en elektrisk ledning, så kan det heller inte gå ström genom den och lampan kan inte lysa.

Vi är således ett elektriskt väsen och elektriciteten är den strålformiga materien som blir till medvetande; den är tanke, viljeföring och upplevelse. I detta innersta väsen existerar uområdet för all skapelse och därmed också för alla misstag, disharmoni, sjukdom och ödeläggelse, som endast är kortslutningar inifrån. I den dagliga tillvaron ser vi så mycket som inte är som det ska vara, till exempel när en människa får en cancersvulst eller ett dåligt hjärta. Man kallar det sjukdom, men det är kortslutningar, för det är något fel på strömmen, med sändningen inifrån, dess våglängd kan inte komma igenom. Allt som inte medför välbefinnande, utan skapar död och undergång, är uttryck för kortslutningar.

Artikeln är en återgivning av ett föredrag som Martinus höll på Martinus Institut, söndagen den 21 mars 1954. Föredraget spelades in på band. Mellanrubriker och bearbetning av bandavskriften är gjord av Torben Hedegaard. Godkänd av rådet den 26 juni 2016. Första gången infört i *Kosmos* nr 1, 2017. Artikel-id: M1870.

Översättning: Lars Palerius, 2016.

LIVETS BOG, DEL 1

224. Hjärn- och nervsystemet som antensystem för "elektriska vågor". "Elektriska" vågor som grundval för individens upplevelse av livet. Hjärn- och nervsystemet som individens "port" till den andliga världen. Särskilda centra eller komplex i hjärn- och nervsystemet för de olika andliga funktionerna. Disharmoni i hjärn- och nervsystemet liktydigt med "sinnessjukdom", "sinnesslöhet" och förlamning

[...] Hjärn- och nervsystemet utgör således individens "port" in till den andliga världen. I den mån jordmänniskans andliga kroppar ännu är outvecklade, kommer hon alltså att vara offer för den övertron att "porten" eller hjärn- och nervsystemet är upphov till hennes andliga funktioner och är då ännu omedveten i de andliga kropparna eller om de faktiska förhållandena. Denna övertro stimuleras ytterligare av den omständigheten att det i "porten" till den andliga världen finns speciella små öppningar för de olika arterna av elektriska vågor, vilket alltså innebär att det i hjärn- och nervsystemet finns särskilda centra eller komplex för de olika andliga funktionerna. Väsendet i fråga är alltså offer för den illusionen att dessa särskilda centra eller komplex är själva orsaken till funktionerna, medan de i verkligheten bara utgör speciella inställningsor-

gan för fysisk avsändning och mottagning av de motsvarande speciella andliga energi-vågorna eller vibrationerna. Liksom antennen inte är orsak till den musik eller det föredrag som tas emot genom en till densamma kopplad radioapparat, utan endast utgör en central, genom vilken musikens eller föredragets elektriska form kan tas emot och vidarebefordras till apparatens andra centraler, för att där omvandlas till sin ursprungliga form, så är hjärn- och nervsystemet absolut inte heller orsak till den ena eller andra synliga manifestationen genom detta system, utan utgör endast ett avsändar- och mottagarsystem för reaktionerna mellan individens kroppskombination och grundenergierna i form av elektriska vågor. Liksom mottagandet eller avsändandet genom en radioapparat blir disharmoniskt om det är något fel på de enskilda delarna eller tillbehören, så blir naturligtvis även reaktionens fortplantningar genom hjärn- och nervsystemet disharmoniska om det är något fel med olika centra eller komplex i detta system. Sådana disharmonier i individens medvetande är vi bekanta med i den dagliga tillvaron genom begreppen *sinnessjukdom, sinnesslöhet och förlamning*.

BISÄTTNING

Kap. 42 ***Det levande väsendets organism är i princip ett universum med naturkrafter på samma sätt som vårt allmänt kända universum***

[...] Som läsaren måste förstå, utgör hans organism ett "universum", vilket återigen vill säga en boning, ett plan, en skådeplats för utveckling av betingelser för miljoner levande väsens manifestation och livsupplevelse. Dessa myriader av levande väsen befinner sig naturligtvis lika långt under honom i mikroskopiskt tillstånd, som han själv i samma tillstånd befinner sig *under det levande väsen, för vilket vårt vanliga universum är organism*. Liksom detta sistnämnda universum har sina "naturkrafter", sina stormar, sina strömningar, explosioner, vulkanutbrott, sina oceaner och kontinenter, sina klot- och planetomlopp o.s.v., så har även det "universum" som utgör vår egen organism sina "naturkrafter", sina energiutvecklingar, sina skapande vibrationer o.s.v. Att den jordiska människan inte kallar dessa realiteter för "naturkrafter" beror endast på den omständigheten, att hon här har större överblick över dessa krafters planmässiga mission, roll eller uppgift i hennes egen organism, och därför varit i stånd att ge dem namn eller beteckningar som motsvarar deras mission. Dessa "naturkrafter" i den jordiska människans organism känner vi i den dagliga tillvaron till under begrepp som "blodomlopp", "andning", "matsmältning". Förutom dessa tre faktorer finns det ytterligare en stor kraftutveckling, som den jordiska människan i allmänhet ännu inte har någon särskilt ingående kunskap om, men som icke desto mindre i verkligheten är den "naturkraft" som utgör den största skapande faktorn för all rörelse i individens hela organism. Denna faktor benämner vi – "tänkande".

Kap. 43 ***Tänkandet som det främsta fundamentet för blodbildningen och därmed för organismens hälsa***

Vad är då tänkande, eftersom det spelar en så stor roll i människans tillvaro? – Tänkande är en genom hennes hjärna och nervsystem koncentrerad utlösning av "överfysiska" krafter. Enligt Livets bok är "överfysiska" krafter återigen detsamma som högre elektriska vågor eller vibrationer. Dessa vågors mottagande och avsändande genom organismen förnims som "tankar". Dessa förnimmelser är i sin tur detsamma som livsupplevelse. När en människa tänker är det alltså liktydigt med att det genom hennes hjärna och nervsystem – som i detta fall kan betraktas som en "radioanläggning" av utomordentligt fin konstruktion – går en ström av elektriska vågor, som i jämförelse med de vanliga radiovågorna är mikroskopiskt små. Medan denna ström inåt upplevs som tanke, som förnimmelse av livet, visar den sig utåt som – "magne-

tism”, som i detta fall återigen är liktydigt med det vi kallar ”livskraft”.

Emedan tankarna alltså är detsamma som *fina elektriska vågor* som genomströmmar organismen, blir varje tanke identisk med en eller annan form av – ”*elektrificering*” av organismen, vilket i sin tur är detsamma som en ”*överfysisk*” kraftpåfyllning. Denna ”*elektrificering*” eller ”*kraftpåfyllning*” utlöses direkt i blodet. *Tänkandet blir därmed det främsta fundamentet för skapande av blodet, och blodets kvalitet måste därför stå och falla med tänkandets natur och kvalitet. Eftersom blodet återigen utgör det bärande fundamentet för själva organismens skapande, vidmakthållande och välbefinnande, blir tänkandet alltså själva livets allra högsta manifestationsfaktor. – Vad en människa tänker, det blir hon. Har hon sjukliga abnorma tankar, kommer hennes organism att bli sjukligt eller abnormt magnetiserad, varvid den i motsvarande grad måste framträda som sjuklig och försvagad, medan den genom ljusa, friska och normala tankar oundvikligen kommer att vara ett uttryck för högsta normala välbefinnande.*

Kap. 44 **Tanken är identisk med all kraft och rörelse i naturen såväl som i organismen**

Att tanken utgör en kraft som just binder eller fasthåller organismen i ett bestämt tillstånd kan man bland annat se i en människas ansiktsuttryck. Enbart det faktum att dessa kan vara olika visar ju, att det bakom ansiktet existerar en kraft som är bestämmande för ansiktsmuskulaturens mimik. Ett ansikte kan ju uttrycka vrede och hat i ena ögonblicket, och mildhet och kärlek i nästa. Att det bakom vreden är vredestankar, och bakom kärleken är kärlekstankar är ju ett faktum för varje normal människa. Men om dessa tankar inte vore en kraft, en energi, kunde de ju överhuvud taget inte influera på någonting, och därmed inte heller på ansiktets muskulatur. De skulle alltså inte – som nu ibland är fallet – kunna få blodet att ”*rusa till kinderna*”, få hjärtat att banka häftigare, få en människa att *rodna* eller *blekna*. Varje ansikte skulle vara stelt som en bildstod, liksom det skulle vara omöjligt att röra armar och ben. Om tanken vore absolut ”*orörlighet*”, absolut stillhet, skulle den ju omöjligt kunna påverka hjärna och nerver, och skulle därmed aldrig kunna förnimmas eller upplevas, eftersom en påverkan omöjligt kan äga rum utan att vara identisk med rörelse.

Utan rörelse existerar det alltså inget tänkande, och utan tänkande ingen upplevelse av tillvaro. En evig stillhet, en evig död skulle råda i stället för liv. Världsalltet skulle vara ett evigt ”intet”. Men då detta är motsatsen till det faktiska förhållandet, är tanken alltså ovedersägligt identisk med rörelse. All rörelse i tillvaron, såsom molnens flykt, havets bränningar, klotens kretslopp, blodets ström i våra ådror, såväl som våra ord, handlingar och framträdanden, är alltså manifestation av tanke, eftersom ”tanke” endast är jagets förnimmelse av sin omgivande energi eller rörelse. När energin framträder som vibrationer eller vågor av en sådan natur, att den går direkt genom hjärnan och nervsystemet och därvid förnims som identisk med medvetandet, upplevs den som ”tanke”. När den däremot framträder i andra former, kan den endast upplevas indirekt eller som någonting utanför tankeorganen eller skilt från medvetandet, och framträder då för individen som ”rörelse”. ”Tanke” utgör alltså den innersta förnimmelelsen av rörelse. ”Rörelse” utgör den yttersta konsekvensen av denna förnimmelse.

Tisdag

Från flockmedvetande till självständigt tänkande

LIVETS BOG, DEL 2

474. **Väsendena har olika begär, blir olika i framträdandet och går olika vägar genom livet**

[...] Att de levande väsendenas längtan och mål är olika betyder att deras tankar också är olika. *Varje väsen accepterar endast sådana tankar som stimulerar uppfyllelsen av den hos det självt boende vanemässiga livslängtan. Dessa tankar blir ifrågavarande väsens ideal. De blir till utlösande moment för de energier som väsendet skall växelverka med för att nå sin kosmiska livslängtans mål.*

Då alltså dessa väsen, i kraft av skilda kosmiska begär, kommer att växelverka med skilda energier, kommer de att gå skilda vägar genom livet.

475. **De levande väsendenas sammanslutning i flockar**

På dessa vägar kommer de emellertid inte att gå ensamma. Det kommer alltid att finnas många andra väsen som har samma livslängtan och därför växelverkar med samma energier. Sådana väsen får naturligtvis samma erfarenheter, samma ideal och samma former av fysiska organismer. *Som följd av denna lika inställning till livet och omgivningen är de omedvetet sammanlänkande med varandra och bildar en stor gemensam atmosfär. Denna atmosfär är den ointellektuella eller mest primitiva i spiralen och utgör för ifrågavarande väsen hela tillvaron. De kan inte leva utanför denna. Allt som finns utanför den, är för dem lika med intet eller i bästa fall bara likgiltiga bisaker. Denna atmosfär är sålunda för dessa väsen deras absoluta mentala och fysiska livszon. Och här är vi i centrum av den princip som ligger till grund för de levande väsendenas framträdande som organismer, som flockar, raser, arter, stammar etc., ty alla dessa företeelser är i realiteten mentala livszoner eller det element, i vilket den enskilde individen kan växa och utvecklas. Att gå utanför detta element skulle för den enskilde individens vidkommande betyda en säker död, ty han skulle då vara utan flockens beskydd, vara utan den beskärmande makt som hans livsbetingelse huvudsakligen är baserad på.*

476. **Flockprincipen degenererar men är ännu så starkt framträdande, att den ligger till grund för statsbildningen och för moderna föreningar eller sammanslutningar**

Men efter hand som väsendet skrider framåt i spiralkretsloppet eller utvecklingen, blir det alltmer skickat att ta hand om sig självt, vilket i detta fall betyder, att det utvecklar sin "individualitet", samtidigt som dess flockavhängighet degenererar.

Det är en sådan degenererande flockmentalitet hos väsendena som ligger till grund för allt vi känner till i form av statsbildningar, nationaliteter, alla slags föreningsbildningar, fackorganisationer, handelssammanslutningar, religiösa sekter eller trossamfund o.s.v. De är alla baserade på exakt samma fundament som det, vilket ligger till grund för flockbildningen hos ödemarkens vilda vargar. Flockbildningarna har kommit till stånd för att dess medlemmar skall kunna dra fördel av eller beskydda sig bakom den överlägsna makt och auktoritet som en sammanslutning skänker framför ett enskilt väsens uppträdande.

Så kolossalt stark och så fundamental har denna princip varit, att den ännu i viss utsträckning skapar livsbetingande zoner (stater), även om det nu existerar många flockbildningar som är ganska skröpliga, i det att de i sig rymmer väsen, som är så trötta på medlemskap att de lämnar flocken. Detta utträde ur flocken är ibland så

omfattande, att det betyder flockens undergång. Men väsendena är ännu inte så självständiga, så mentalt och fysiskt stabiliserade, att de är helt fria från flockavhängighet. Och detta resulterar i att de förr eller senare träder in i nya flockar, politiska, religiösa eller fackliga sammanslutningar eller föreningar.

477. *Den högsta analysen av "ämne" eller "materia". Varför vi inte uppfattar föreningar eller andra sammanslutningar som "ämnena"*

Och här står vi inför flockbildningen i dess allra nyaste eller mest framskridna utveckling. Föreningar, fackliga såväl som politiska, religiösa såväl som merkantila, representerar alla speciella flockar. *Varje sådan flock sammanhålls av dess individers gemensamma dragning till en viss idé. Då idé är detsamma som tanke, blir alla sådana flockbildningar uttryck för manifestation av tanke. Denna tanke är sålunda det samlande och bindande elementet i flocken, vilken blir fullständigt genomsyrad och präglad därav. Detta betyder i sin tur, att varje sådan flock får sitt speciella verknings sätt gentemot sin omgivning. Den får en speciell art av energiutlösning. Den representerar en viss form av rörelse, vilken åter karakteriseras som en egenskap. En sådan flock, förening eller sammanslutning uppenbarar här för oss den allra högsta analysen av begreppet "ämne" eller "materia". Det är absolut ingen principiell skillnad mellan denna "materia" och den realitet som vi eljest brukar uppfatta under denna benämning. Att vi likväl inte uppfattar föreningar eller sammanslutningar som "materia" beror i verkligheten bara på ett "kosmiskt perspektivförhållande". När vi inte uppfattar sammanslutna manifestationsenergier eller rörelsearter som vi i förbindelse med våra likasinnade medväsen representerar, såsom "materia", så är detta endast emedan vi har denna "materia" så nära inpå oss att vi ser den i alla dess grunddetaljer, vilket ju är motsatsen till vad fallet är med det vi eljest kallar "ämne" eller "materia". Denna sistnämnda materia ligger ju på ett så kolossalt kosmiskt eller mentalt avstånd från vår förnimmelseförmåga, att det är omöjligt för oss att med det vanliga fysiska dagsmedvetandet uppfatta dess absoluta grunddetaljer. Till följd av det omätliga "kosmiska avståndet" från vår fysiska förnimmelseförmåga blir grunddetaljerna här helt mikroskopiska och försvinner som sådana helt bortom våra fysiska sinnens räckvidd. Det vi därför ser av denna materia är blott dess kollektiva framträdande, vilket vill säga ytan av dess helhet. Vi ser med andra ord bara "flocken" men inte de enskilda individerna och deras speciella privata tillvaro, såsom fallet är med den "materia", i vilken vi själva utgör enheter.*

478. *Alla föreningsmässiga sammanslutningar skapar i princip samma kraftmanifestation som den vilken framträder i varje form av materia*

Betyder då detta, att all materia, t.ex. ett stycke tyg, en guldklump eller något annat metallstycke, ett glas vatten, en smörklump o.s.v., i princip utgör detsamma som en politisk eller religiös rörelse, en facklig eller merkantil organisation? – Ja, absolut. *I grundprincipen finns det alls ingen skillnad. De nämnda mänskliga sammanslutningarna bildar utåt till var för sig en speciell kraftkoncentration, d.v.s. en särskild reaktionsförmåga som medverkar till förändringen eller omformningen av de krafter eller materier som omger dem. Exakt detsamma gör sig gällande i fråga om vilket som helst av de som "materia" betecknade föremålen. Innehåller inte en smörklump i sig en utlösande koncentrerad kraft eller förmåga att reagera på de krafter eller materier som omger den? – Smöret kan härskna och förpesta luften i omgivningen, och det kan som födoämne vara till välsignelse för organismer. Ägde det inte denna sin förmåga, skulle det inte vara användbart som födoämne.*

Tar vi ett stycke metall, så utgör det utåt till en verkligt stabilt sammanfogad kraftrepresentation. Det skall hårda hammarslag eller stark hetta till för att upplösa en sådan kraftenhet som metallen utgör. Men även utan en sådan drastisk påverkan reagerar den inför den omgivande naturen. Och en sådan naturens påverkan känner vi till under benämningen "tidens tand". *Alla metaller, t. o. m. de hårdaste naturstenar, diamanter och liknande, måste här till slut ge upp, vittra bort och försvinna. Att ett*

sådant bortvittrande kan ta många århundraden eller årtusenden i anspråk ändrar ingenting på det faktum att föremålets identitet är en kraftenhet. Alla materier eller ämnen utlöser rörelse och visar sig därigenom vara identiska med kraftmanifestationer.

Allt som vi kan få syn på i tillvaron – land och hav, marker och skogar, levande väsen eller döda ting – är sålunda i realiteten ett och detsamma, nämligen en ocean av högst olikartad materia.

479. *Var vi klarast förnimmer materiens analys. Det kosmiska perspektivförhållande som gör de levande väsendenas framträdande synligt som "materia"*

Vad är då "ämnen" eller "materia"? – Det område, där vi ser materien på närmaste håll och därför kan se den i dess grunddetaljer, är det området där vi själva utgör enheter. Det vill alltså säga: den förening eller sammanslutning, den fackrörelse eller det aktiebolag som vi eventuellt företräder eller är medlemmar av. *Här har vi den vidaste och skarpaste överblick över själva materiens grundanalys, dess lagar och principer, som vi överhuvud taget kan få i själva tillvaron.* "Materien" utgöres då här av själva aktiebolaget eller föreningen.

Vad består då en sådan sammanslutning av? – *Först och främst består den av individer. Dessa är sammanslutningens grundelement. Utan individer skulle ju en föreningsbildning vara omöjlig. Vidare representerar sammanslutningen ett ändamål. Den skall fylla ett syfte. Detta syfte kan endast existera som ett för alla sammanslutningens individer gemensamt önskemål eller begär. Då begär är detsamma som dragningskraft, vilket åter är detsamma som mentalt klister eller bindemedel, så är detta begär det oundgängliga bindemedlet i varje föreningsbildning. Dess individer hålls alltså mentalt sammanbundna eller ihopklistrade genom sina gemensamma önskningar eller begär.*

Men när något är sammanklistrat, bildar det en enhet. Föreningens eller sammanslutningens medlemmar bildar likaså en enhet. Men för det fysiska ögat framträder den närmast som en "flock", emedan "materien" (sammanslutningen) här uppleves på så nära håll, att ögat med lätthet uppfattar grundelementen, de enskilda individerna. Om man nu tänker sig, att flocken eller sammanslutningen flyttas längst ut i vår kosmiska horisont, då blir de enskilda detaljerna naturligtvis mer och mer otydliga för att till sist helt försvinna. Kvar att se blir då endast själva helheten. Men då vi inte längre kan se individerna i denna helhet, blir den närmast uppfattad som ett stycke materia. *Flocken har blivit till ett "block". Och här är vi vid det kosmiska perspektivförhållande som, för våra sinnen, låter de levande väsendena framträda som "materia".*

487. *Ämnena är detsamma som tankeklimat. Deras samlade slutfacit är kärlek och avslöjar en levande Försyn bakom all tillvaro*

Sett i detta perspektiv blir det lättare för läsaren att förstå, att "materien" är levande, att allt är liv, och att detta liv endast kan kännetecknas genom liv. "Materien" är sålunda i verkligheten bara liv sett på skilda kosmiska avstånd, i skilda kosmiska perspektivförhållanden. Dessa förhållanden kommer att specialanalyseras senare i "Livets Bog" i samband med analysen av perspektivprincipen och förnimmelselförmågan. Här har vi kommit in på problemen endast genom deras förhållande till tankeklimatet. [...]

Kap. 1 "Förgården"

Sett från ett kosmiskt plan kan hela den jordmänniska mentala sfären indelas i tre olika psykiska tillvaroplan. Dessa tre tillvaroplan är mycket noggrant symboliserade i den judiska tempelstrukturen. Vi vet att judarna hade den uppfattningen att ett tempel måste vara delat i tre avdelningar. Tabernaklet såväl som Salomos tempel var indelat i "förgården", "det heliga" och "det allra heligaste". Denna indelning var således inte bara en praktisk åtgärd, den var som nämnt symbolen för de tre psykiska eller mentala sfärer som utgör den jordiska mänsklighetens andliga livsområde.

Till "förgården" måste alla komma. Den betecknar den mentala sfär vilken alla de som ännu endast besitter "flockmedvetande" inte förmår höja sig över. I denna mentala sfär finner vi den jordiska allmänheten. Ser vi på denna allmänhet, så finner vi att den består av människor som ännu inte är särskilt individuellt inställda. Dessa människor följer flertalets meningar och handlar i stort sett efter vad som är skick och bruk. De är bundna i religiösa sekter, politiska partier, de är kort sagt de otaliga existerande föreningarnas "meniga medlemmar". Överallt är de fångna i en eller annan flock. Någon självständig mening eller värderingsförmåga har de inte. Deras svar på frågor angående livets viktigaste problem är således inte deras eget svar, utan den sekts, det politiska partis eller den förenings som de tillhör. Här existerar livet som en kolossal, brokig mentalitetsförvirring. Och här kämpar flock mot flock, politik mot politik, religion mot religion, ideologi mot ideologi. I denna kamp är den enskilda individen på grund av sin mentala osjälvständighet eller suggererade anknytning till sekten, partiet eller ledaren endast ett slags mekanisk apparat som utan någon form av självständigt logiskt tänkande automatiskt träder i funktion för att fortast möjligt slå ned motståndaren eller oppositionen, ifall hans sekt, parti eller ledare angrips.

Det finns otaliga, inbördes olika föreningar, grupper eller sammanslutningar, vilkas meniga medlemmar består av sådana automatiskt fungerande animaliska "robotar", som helt utan självständigt logiskt tänkande omedelbart träder i funktion vid även det minsta angrepp mot deras uppfattning, och vi är här vid roten till allt krig. Här är det som alla kämpar mot alla. Då det i denna situation inte är tal om självständigt tänkande människor utan endast om människor, vilkas mening påförts dem genom suggestion och som de nu automatiskt åtlyder, är varje form av krig mellan dessa individer i själva verket ett krig mellan "mentala sömngångare", mellan "animaliska maskiner" eller "robotar" som av en "ledare" är inställda på att automatiskt explodera i samma ögonblick som de möter motstånd från andra partiers, sekters eller ledares anhängare. Alla de här berörda formerna av krig eller kamp är således inte en kamp mellan självständigt tänkande människor utan i stället en kamp mellan blinda och döda automater, där den egna individuella jagkänslan och logiska tankeförmågan blivit förlamad och satt ur funktion genom en suggestion som påförts dem av deras parti, grupp eller ledare. Det är därför inte så märkligt att Kristus inför sina bödlar använde orden: "Fader, förlåt dem, de vet inte vad de gör!" Han såg att hans bödlar var osjälvständigt tänkande individer som endast handlade utifrån föreställningar som påförts dem av andra. De handlade inte utifrån vad som verkligen var sanning utan utifrån vad de trodde vara sanning, vad de trodde vara riktigt och därmed moraliskt. De handlade inte utifrån en direkt, självupplevd verklig kunskap om eller kosmisk analys av situationen, utan i stället utifrån en uppfattning som helt var ett resultat av tro. Men att tro något utanför eller oberoende av tillgänglig möjlighet till vetande, detta är detsamma som att vara suggererad. Jesu bödlar var således liksom alla bödlar överhuvud taget mentala "robotar", som automatiskt trädde i funktion "enligt order", helt oberoende av vilket försvar Jesus rent logiskt skulle ha kunnat prestera.

I denna "förgård", denna mentala eller psykiska sfär, finner vi den nuvarande

hemorten för alla osjälvständiga individer eller alla de människor som inte är vuxna ett självständigt tänkande och därför endast kan söka sitt livs trygghet genom en fast anslutning till en grupp, vars ideal och struktur de är suggererade till att uppfatta som det "enda saliggörande". Det är sådana osjälvständiga, mentalt eller tankemässigt sovande människor, människor med inbillade uppfattningar eller föreställningar om liv och död, som vi möter överallt där många är församlade. Det är därför uttryck för en hög grad av klokhet att undersöka om en människa som man kommer i beröring med är en sådan animalisk robot, en "maskindel" av en större existerande helhet, innan man tar närmare kontakt med henne. Ty inför en sådan människa är det meningslöst att komma med logiska argument, kunskaper eller upplysningar. Hon är antingen absolut oemottaglig för sådana argument eller kommer mycket snabbt att explodera, på precis samma sätt som varje annan automatiskt verkande "helvetesmaskin", och sända en stråle av intolerans, hat och ofördragsamhet emot en. Likaledes bör man vara mycket vaken inför den enorma ström av suggererande påverkan som genom tidningarnas annonser och de många föreningarnas ivriga propaganda riktas emot en, i syfte att söva ens kritiska sinne och logiska tankeförmåga för att så mycket lättare kunna erövra makten över en och göra en till anhängare av just deras uppfattning av livet eller tillvaron. Att tillhöra en sådan sfär betyder alltså att man aldrig helt är sig själv. Man har ännu inte funnit sin egen individualitet. Man har ett kollektivt medvetande. Man måste leva på flockens mening och försvara denna mening därför att man ännu inte har eller är i stånd att ha någon absolut självständig, personlig uppfattning. En människa med en osjälvständig livsuppfattning är således inte en fri människa utan ett bundet eller fängslat väsen. Andligt sett är hon en slav. Om dessa "förgårdens" invånare heter det att de inte får beträda nästa psykiska sfär. Detta är endast tillåtet för "prästerna".

Kap. 2 "Det heliga"

Ovanför den i det föregående skildrade psykiska sfären, i vilken merparten av jordens mänsklighet befinner sig, finns en annan psykisk sfär, nämligen den som i tempelstrukturen symboliseras genom den del av templet som betecknas som "det heliga". Till denna del av helgedomen eller den jordmänniska mentala sfären äger alltså endast prästerna tillträde. Men vilka är "prästerna"? Med "prästerna" skall här förstås alla de människor som i kraft av egen utveckling själva börjat ha egna meningar. Därmed blir dessa människor självskrivna ledare för de andra. Bland dem finner vi ledare för såväl mörk som ljus mentalitet. De är ledare av såväl missionsstationer som gangstergång. De är väldiga agitatorer för sina egna idéer och framträder ofta som ledare för stora företag. Genom sin förmåga till självständigt tänkande är de födda till att ta makten över de andra, och det finns inte något materiellt område i livet där vi inte möter dem. De är således "förgårdens" fasta punkter, och förgårdsmänniskorna är deras "slavar", i det att de är helt beroende av deras meningar, idéer och föreställningar. Det är dessa människor som blir "diktatorer", "ledare" eller "förkämpar". Det är dessa människor som på livets alla områden, både de mörka och de ljusa, entusiasmerar de andra och genom sin kunskap och insikt ger deras mentalitet liv, både i moralisk och i omoralisk riktning.

Men för att man blivit en självständigt tänkande människa och gripits av begär efter att påföra alla andra samma idéer och föreställningar som man själv har, behöver detta inte betyda att dessa idéer och föreställningar är identiska med själva livets sanning eller den logik, dvs. de lagar som världsalltet styrs efter. Det existerar således ingen garanti för att det skulle vara liktydigt med att undgå olycka och lidande att följa dessa människor. Inga fakta har väl demonstrerats tydligare i vårt århundrade än just riskerna att följa de många "ledare" som detta århundrade varit så rikt på. Hur många tusen, för att inte säga hundratusenden, har inte i vår tid på grund av sin tillit till de framstående politiska ledarna förts direkt till slagfältens ohyggligheter, till tukthus och straffarbete? I verkligheten har alla gränskränkningar, allt förtryck av

andra stater och omänskligt slaktande av hela folk iscensatts av denna typs farligaste representanter. Mycken religiös fanatism och nedbrytande intolerans inom detta för mänskligheten så livsviktiga område har sina djupaste rötter i dessa "förgårdens" främsta, och detsamma gäller otaliga andra orsaker till inbördeskrig och ofördragsamhet.

Ett särskilt område bör här nämnas, och det är de olika politiska partierna med sina härskaror av journalister, som genom dessa partiers dagstidningar, veckoblad osv. iscensätter enorma propagandafälttåg med det enda syftet att värva och därmed mentalt förslava sina anhängare, så att dessa som blinda robotar kan dirigeras till kamp mot andra, rivaliserande system. Intet under då, att människolivet har hamnat i det virrvarr, det kaos som nu två på varandra följande världskrig har åstadkommit. Och intet under heller att otaliga människor över hela jorden är på väg att vakna upp ur den religiösa såväl som den politiska suggestionen och på egen hand börjat söka efter mer stabila sanningar än de tidigare så tanklöst accepterade "eviga sanningarna". Ty så vist är livet inrättat, att överallt där en människa genom suggestion utlöser ett beteende, en livsinställning, som går emot de kosmiska lagar, på vilka ett orubbligt lyckotillstånd beror, där svarar livet med smärta, motgång och besvikelser. Där blir livet ett realistiskt helvete i stället för det himmelrike man hade föreställt sig.

Alla jordiska människor som passerat de här nämnda två psykiska eller mentala sfärerna har i realiteten passerat den mörkaste delen av sin utveckling eller den "invigning" som med nödvändighet måste föregå beträdandet av det tredje eller sista avsnittet, det vi känner till under namn av "det allra heligaste". Dessa människor har nått fram till ödmjukhetens stadium. De känner att de mitt i sitt vetande likväl ingenting vet utöver detta att de inte längre kan ledas genom tro eller andras diktat. De känner sig hjälplösa och ropar efter frid. De ropar efter livets mening, eftersom de känner att denna mening måste existera. De ser att andra har funnit denna mening och därigenom lever fullständigt suveräna och frigjorda från varje form av suggestion. De ser att dessa människor "talar med Gud som människan här talar med sin nästa", och deras medvetande fylls av en djup längtan efter att bli lika dessa människor i tanke- och handlingssätt. Och genom denna sin inställning har de nu blivit de sanna aspiranterna till den sista delen av den stora invigningen. De har genom sina egna självupplevda lidanden och de därigenom gjorda erfarenheterna blivit mogna för att beträda det tredje av det stora psykiska templets områden: det allra heligaste.

Kap. 3 "Det allra heligaste"

Höjt över de två här beskrivna psykiska eller mentala områdena finns detta tredje: det allra heligaste, om vilket det heter att hit får blott "överstepräster" komma. "Översteprästen" är identisk med den människa som är så ren i hjärtat, så förenad med Gudomen och i så djup kontakt med de gudomliga medvetandeskikten och vibrationerna, att hon utan livsfara kan gå in i "det allra heligaste". Hennes mentala tillstånd representerar således höjdpunkten i den jordmänskliga andliga utvecklingen. Hon är den färdiga människan eller "människan skapad till Guds avbild". Hon upplever den absoluta sanningen med hjälp av sina egna sinnen och har därmed blivit "ett med vägen, sanningen och livet". Hon har kosmisk klarsyn och förnimmer därför bortom tid och rum och upplever sig själv som identisk med själva evigheten. För henne är "en dag som tusen år, och tusen år som en dag". Hon kan inte suggereras till att tro på någon eller något. Hon ser och upplever i allt och överallt den sanna verkligheten. Men hon kan lika litet suggerera eller binda andra och därmed göra dem till sina anhängare eller dyrkare. Hon vet att den som binder skall själv bli bunden. Därför önskar hon endast ett: att frigöra var och en från snärjande mentala och fysiska ödesband. Hon ger genom sitt väsen uttryck för den totala kärleken, förståelsen och förlåtelsen av allt och alla. Och då hennes högsta mission och lycka är att frigöra, utgör hon själv kulminationen av frigörelse. [...]

Onsdag

Tankens kretslopp

LIVETS BOG, DEL 4

1093. Vad som är förutsättningen för det levande väsendets "individualitet". Vad kännedomen om "individualitetens" orsak betyder

Det som gör "det levande väsendet" till en "individualitet" är dess identitet som centrum i ett "perspektiv", vilket i sin tur är detsamma som "det iakttagnas" placering i förhållande till centrum i förnimmelseområdet. Eftersom inget väsen kan vara centrum i ett annat väsens förnimmelseområde, kan tingen, som redan nämnts, omöjligt uppvisa precis samma förhållande till det centrum vi själva utgör i förnimmelsen, som de uppvisar till det centrum "nästan" utgör i förnimmelseområdet. Och det är denna skillnad i tingens placering i förhållande till centrum som är förutsättningen för "det levande väsendets" eviga "individualitet". Här står vi inför den allvarligaste företeelsen i hela "det levande väsendets" framträdande. Ty dess "identitet" som "individualitet" är kärnan i hela väsendets ödesuppbyggnad, vilket åter vill säga fundamentet för väsendets upplevelse av sin "nästa" och därmed av Gudomen, och blir på så sätt helt avgörande för hur förhållandet mellan denna "nästa" och väsendet självt kommer till utlösning. Väsendets "individuella" förnimmelseupplevelse eller utblick bestämmer således helt väsendets "förhållande" till "nästan" eller tingen, bestämmer om företeelserna i dess omgivning skall vara "fiendskap", "krig" och "lemlästning", "död" och "undergång", eller om de skall vara "vänskap", "sympati" eller "kärlek", "smekning" och "välsignelse". Att finna grunden eller orsaken till "individualiteten" är alltså detsamma som att finna roten till allt "ont", liksom även till allt "gott". Den fullständiga kunskapen om "individualitetens" orsak är i högsta grad "de vises sten". Den visar till hundra procent det dåraktiga i att utveckla "vrede", "brutalitet", "våld", "hämnad" och "förföljelse". Den gör Jesu ord till vetenskaplig sanning, när han säger om sina bödlar – och det gäller i själva verket alla som i en eller annan form utlöser "inhumanitet" eller "kärlekslöshet" – att "de vet inte vad de gör".

Eftersom denna kunskap således har en utomordentligt avgörande betydelse för individens viljeföring, och då individen omöjligt kan nå fram till att skapa sig ett fullkomligt öde utan denna kunskap, och då denna kunskap för den jordiska människans del alltså är det absolut "enda nödvändiga", skall vi här och i en efterföljande symbol åskådliggöra denna orsaks särskilda princip eller analys.

1094. En "upplevelse" eller "tanke" måste, för att bli fullkomlig, genomgå "spiralkretsloppet" och är liksom det levande väsendet underkastad reinkarnationsprincipen

Eftersom all förnimmelse beror på ett perspektivförhållande, det vill säga det uppfattade tingets förhållande till det förnimmelseområdes centrum, genom vilket det uppfattas eller förnims, blir varje förnimmelse eller upplevelse med naturnödvändighet individuell, i och med att inget väsen kan vara upplevande centrum i något annat förnimmelseområde än sitt eget. För varje upplevelse gäller därför att dess framträdande, karaktär och natur i själva verket är en beskrivning av eller ett uttryck för det upplevda tingets förhållande till centrum i det upplevande väsendets förnimmelseområde. När ett väsen säger om ett annat väsen att det är "ont", uttrycker det alltså med detta i själva verket endast den särskilda "platsbeteckning" som detta väsens handlingsätt fått i dess förnimmelseområde. Detta förnimmelseområde sträcker sig från "periferi" till "centrum" och utgör ju ett cirkelformigt eller rättare sagt klotformigt

område. Varje tänkbar upplevelse av en företeelse måste alltså äga rum inom detta område. Utanför detta område kan individen omöjligt uppleva något. Om tingen eller företeelserna kommer att befinna sig i periferin eller i centrum eller på någon annan "plats" mellan dessa ytterpunkter är avhängigt av det upplevande väsendets egen "uppehållsort" i själva "spiralkretsloppet". Var än individen rör sig på det fysiska planet har han ständigt sitt förnimmelseområde eller sin förnimmelshorisont omkring sig, men denna horisonts detaljer är inte ständigt desamma. I samma grad som individen rör sig framåt, stannar detaljerna mer och mer kvar för att så småningom försvinna bakom horisontens synrand, medan nya detaljer träder fram och alltmer närmar sig centrum, för att där utöva ett avgörande inflytande på väsendets viljeföring och hela dess upplevelse av livet. Tingen följer alltså inte med oss i vår rörelse. Precis på samma sätt förhåller det sig med vår mentala "rörelse" framåt. Detaljerna eller tingen i vårt förnimmelseområde följer inte heller här med oss. Eftersom vi, mentalt sett, ständigt rör oss framåt och aldrig någonsin "står absolut stilla", måste allt som vi förnimmer och upplever också ständigt vara i färd med att byta plats inom vårt förnimmelseområde. Det som förut var avlägsna, otydliga detaljer långt framför oss i periferins dimslöjor, har senare blivit klara och skarpt avtecknade, realistiska detaljer i centrum, och dessa skarpa detaljer skall i sin tur senare försvinna i periferins avlägsna dimslöjor bakom oss. Eftersom varje upplevelse av en företeelse måste genomgå denna passage från periferi till periferi och då passera centrum, kan den inte uppfattas eller förnimmas annat än genom att den i upplevelseögonblicket utgör en eller annan "platsbeteckning" i passagen. "Platsbeteckning" betyder för fysiskt förnimmande "avstånd", men betyder på det kosmiska planet "tillstånd". Ett tings passage genom vårt förnimmelseområde markeras således genom att det inför våra sinnen genomgår en serie "tillstånd", det vill säga "förvandlingar". Och eftersom det är just precis dessa "förvandlingar" som markerar "kretsloppet", finner vi här att en "upplevelse", alltifrån sin början i den yttersta horisontens synrand framför oss till dess att den försvinner i samma horisonts yttersta synrand bakom oss, genomgår exakt samma princip som "det levande väsendet" självt är underkastat, nämligen själva "reinkarnationsprincipen". "Upplevelsen", som i sin djupaste analys förnimms som "tanke", måste således – för att bli total och fullkomlig – genomgå själva spiralkretsloppets princip.

1095. "Tankarna" framträder som instinkt-, tyngd-, känslo-, intelligens-, intuitions- och minnestankar, liksom de levande väsendena framträder som instinkt-, tyngd-, känslo-, intelligens-, intuitions- och minnesväsen

Den passage i horisontområdet som varje "upplevelse" måste gå igenom för att bli total eller fullkomlig, det vill säga bli till "kosmisk analys", är precis densamma, om än i mikroform, som varje "levande väsen" måste gå igenom för att nå fullkomligheten. En "upplevelse", alltså en "tanke" eller "föreställning", är således inte fullkomlig innan den representerar spiralkretsloppets fem yttre stadier – instinkt-, tyngd-, känslo-, intelligens- och intuitionsstadierna – för att därefter försvinna i samma spirals sjätte och inre stadium: minnesstadiet. Vi måste därför markera de olika tankearterna efter det stadium de var och en representerar i spiralkretsloppet, eftersom stadiet i fråga ligger till grund just för tankeartens "platsbeteckning" i väsendets förnimmelseområde. Varje enskild tanke måste således på sin färd genom kretsloppet representera samma stadier som "de levande väsendena" i samma kretslopp. "Tankarna" kan därför betecknas som "instinkt-, tyngd-, känslo-, intelligens-, intuitions- och minnestankar", liksom "de levande väsendena" kan betecknas som "instinkt-, tyngd-, känsloväsen" osv. "Tankarna" representerar således utvecklingsstadier precis som "de levande väsendena".

1096. Det levande väsendets "tanke" måste i överensstämmelse med livets lagar för "rörelse" utvecklas från "ofullkomlighet" eller "primitivitet" till "högt intellektualitet"

[...] Överallt följer naturens skapelseprocesser en logisk ordningsföljd. Jordens skapelse skedde till exempel endast gradvis, från ett lägre utvecklat till ett allt fullkom-

ligare tillstånd, till dess att den slutligen blev tjänlig som boplats för växter, djur och människor. Fostret i moderlivet utvecklar sig från en mikroskopisk cell till en fullkomlig organism för ett "levande väsen". Sommaren utvecklas gradvis ur våren, hösten ur sommaren etc. Av allt som är underkastat naturens stora skapelseprocess – vilken ju måste betraktas som den absolut fullkomligaste som existerar – finns det ingenting som framträder kaotiskt. Och ingen av de nämnda företeelserna utvecklar sig i omvänd ordning, så att jorden blir till en lysande dimma som försvinner i världsrymden och "det levande väsendets" organism blir till en mikroskopisk cell och sommaren utvecklas till vår i stället för höst. I naturens egen lag för rörelse eller skapelse utgör själva "det levande väsendets" "tanke" inget undantag. "Tanken" börjar också i ett tämligen primitivt tillstånd för att sedan utvecklas vidare och vidare till en hundra procentig fullkomlighet, det vill säga till den absoluta "genialiteten".

1097. Den verkliga sanningen är detsamma som genialitet. Osanning är detsamma som primitivitet

Vad är då "fullkomlighet" eller "genialitet"? "Fullkomlighet" eller "genialitet" är, som vi nu skall se, "tankens" fullständiga kontakt med tillvarons sex grundenergier, det vill säga: "livet". Är då inte alla "tankar" i kontakt med "livet"? Nej, en "tanke" är inte i fullkomlig kontakt med livet, om den inte är uttryck för ett kulminerande vetande om kretsloppets sex stadier och de genom dessa stadier kulminerande två mentala polerna eller de företeelser vi kallar "ljus" och "mörker" eller betecknar som "det goda" respektive "det onda", "fullkomlighet" respektive "ofullkomlighet". Om "tanken" inte har kulminerat i dessa två poler eller stadier, har den inte passerat hela kretsloppet. Och då den inte passerat hela kretsloppet, har den inte präglats eller omformats till att uttrycka en jämvikt (harmoni) mellan detta kretslopps sex grundenergier och kan därför endast framträda som "ofullbordad", det vill säga "ofullkomlig". "Tankar" kan alltså vara "ofullbordade". En "tanke" som är "ofullbordad" har således inte passerat kretsloppet och kan därför bara representera en lokalitet eller en bestämd distans i detta. Men en bestämd distans i kretsloppet är detsamma som en bestämd distans i "utveckling" och därmed i "fullkomlighet". Att beteckna denna begränsade distans som kretsloppets helhet är att ge uttryck för "osanning". Och här har vi kommit fram till det mest påfallande, direkta kosmiska svaret på den stora och hittills i historien otillräckligt besvarade frågan: "Vad är sanning?" Då kretsloppets fulla distans är passagen genom de sex grundenergiernas domäner, och dessa sex domäner utgör själva "livets helhet" eller dess framträdande i hela sitt allomfattande stråflöde, är det är därför klart att absolut ingen "tanke" som representerar ett lokalt stadium av denna "helhet" kan representera annat än ett lokalt eller begränsat uttryck för denna "helhets" stråflöde, och att denna "helhet" ju uteslutande kan vara "den absoluta sanningen" och därmed den absoluta "fullkomligheten" eller "genialiteten".

Men eftersom vissa perspektivförhållanden i "det levande väsendets" förnimmel-sestruktur i viss utsträckning betingar att individen endast är i stånd att uppfatta denna lokalitet som "helheten", uppstår här i samma utsträckning principen "osanning" i individens medvetande. Denna "osanning" i individens tankeyttring består således inte bara av det som sedan gammalt betecknas som "lögn", utan är i själva verket identisk med allt som förekommer under begreppen "primitivitet", "ofullkomlighet" och "naivitet". Allt som hör till sådana begrepp som "det onda", "förföljelse", "förtal", "vrede", "hämd", "indignation" eller kort sagt allt som är uttryck för "kärlekslöshet" eller "inhumanitet" kan omöjligt vara annat än begränsade eller bristfälliga uttryck för kretsloppets och därmed livets "helhet". Allt som hör till sådana begrepp måste därför vara "falskt" och därmed "osant", om det framställs som identiskt med "helheten" eller kulminationen av livets högsta ideal. Här har vi således fått ett fullständigt och orubbligt fundament, utifrån vilket vi är i stånd att mäta eller analysera varje "tankes" fullkomlighetsgrad eller identitet med den absoluta "sanningen". Vi har sett att skalan för all "utveckling", och därför också för "tankens" utveckling, orubbligt sträcker sig från

primitivitet och kulmination i brutalitet och våld eller inhumanitet till högintellektualitet och kulmination i sympati, kärlek eller humanitet. I samma mån som "tanken" utlöser sig i brutalitet, våld och inhumanitet, saknas verkningarna av kretsloppets högre grundenergier i dess utlösning. Och i samma mån som dessa verkningar saknas i utlösningen, avslöjar denna utlösning som ett faktum, att "tanken" i fråga ännu inte har passerat de högre grundenergiernas stadier i sitt kretslopp och därför i motsvarande mån endast kan vara "osanning", vilket alltså vill säga ett "ofullbordat" och därmed "ofullkomligt" uttryck för "livets helhet" eller "absoluta sanning".

1098. Från förnimmelseområdets periferi till dess centrum genomlöper "upplevelsen" eller "tanken" hela sin utveckling från "aning" till "faktum"

Den verkliga eller "absoluta sanningen" måste följaktligen vara detsamma som en "tanke", som har passerat kretsloppets alla sex stadier. Och med denna vetskap återvänder vi nu till "perspektivprincipen". Enligt denna har varje förnimmelseområde en "periferi" och ett "centrum", och från det senare äger förnimmelsen eller "upplevelsen" av förnimmelseområdets detaljer rum. Vi känner nu mer än väl till hur förnimmelsen av detta områdes detaljer är fullkomligast och klarast i centrum, där den blir ett "realistiskt faktum", medan den i områdets yttersta periferi endast är "aning". Och vi har i verkligheten i dessa förnimmandets två ytterpunkter själva spiralkretsloppets ytterpunkter. Från förnimmelseområdets periferi, där de enskilda detaljerna bara kan "anas", och till centrum, där de blir till "fakta" eller "absolut vetande", genomlöper "upplevelsen" eller "tankeskapelsen" som tidigare nämnts just den process som vi kallar "utveckling", och som ju är en passage genom kretsloppets sex stadier eller zoner. Väsens förnimmelseområde kan därför indelas i kretsloppets sex zoner eller riken.

1099. Förnimmelseområdets yttersta periferi är i princip ett "växtrike", befolkat med "vegetabiltankar"

I förnimmelseområdets yttersta periferi har vi således kretsloppets första stadium, "instinktsonen", där detaljerna eller tingen endast är "aningar". När vi riktar vår blick mot en fjärran, okänd horisont, kan vi på sin höjd "ana" vad som finns bortom denna, liksom detaljerna i denna horisonts yttersta synrand endast kan identifieras högst ofullständigt. Och i samma grad som identifieringen är ofullkomlig, kan dessa detaljer endast framkalla "aning" i vårt medvetande. Vårt medvetande eller förnimmelseområde får på så sätt en "yttersta periferi", där all upplevelse av vad som ligger i och utanför denna periferi endast kan upplevas "aningsmässigt". Och här har vi den allra första spåda formen för "tankens" tillblivelse. Ett sådant "aningstillstånd" eller en sådan medvetandereaktion är alltså identisk med det vi kallar "instinkt".

Om vi inte kommer närmare in på detaljerna i denna periferi och inte får tillfälle att uppleva dem på nära håll eller i vårt förnimmelseområdes inre zoner närmare centrum, sker ingen utveckling av vårt "aningstillstånd". Och "tanken", som alltså på detta stadium bara är "aning", går då helt outvecklad över i medvetande- eller förnimmelseområdets "minneszon" för att där bevaras som "aningsminne". Ett "levande väsen" vars medvetandefunktion huvudsakligen verkar på detta sätt kallar vi en "växt". "Tankar" som i sin utveckling ännu bara är "aning" betecknar vi därför som "vegetabiltankar". Eftersom inget "levande väsen" kan existera utan att ha en "fornimmelseperiferi", och då förnimmelserreaktionerna eller "tankarna" här enligt ovan absolut endast kan framträda som "vegetabiltankar", blir det i motsvarande grad ett faktum att det i varje "levande väsens" förnimmelseområde principiellt finns ett "växtrike".

1100. Förnimmelse eller upplevelse är en evig utlösning av "orsak" och "verkan"

Innan vi går vidare i "tankens" passage och utveckling genom kretsloppet måste vi dröja lite vid själva förnimmandets princip. För att kunna "fornimma" måste man vara ett "levande väsen". Det som inte kan "fornimma" kan inte vara ett "levande väsen". Väsendet är ju "levande" just i kraft av sin förmåga att "fornimma". Eftersom "fornimmelsen" i sin tur är upplevelsen av "orsak och verkan", är den en evig funktion, då ju

ingen "verkan" kan uppstå utan en föregående "orsak", och ingen sådan "orsak" kan existera utan att vara "verkan" av en tidigare, före denna verkan existerande "orsak" osv. Om det hade funnits en tidpunkt då ingen "verkan" existerade, skulle ju någon "orsak" omöjligt ha kunnat skapas, och utan "orsak" skulle ju nya "verkningar" omöjligt ha kunnat bildas. En absolut stillhet eller orörlighet skulle då existera. Men en absolut stillhet eller orörlighet är ju detsamma som en "död punkt", en absolut "död" eller ett "intet", varifrån det omöjligt skulle kunna komma ett "något". Total "orörlighet" eller "stillhet" kan inte frambringa "rörelse", och utan "rörelse" ingen "skapelse", ingen manifestation, inget förnimmande, ingen upplevelse, och därmed inget "tänkande", medvetande eller liv. "De levande väsendenas" livsupplevelse eller "förnimmelse" är således en evigt existerande funktion, en evigt skiftande utlösning av "orsak och verkan". Och denna utlösning är alltså identisk med materiernas kretslopp, vars stadier här i Livets Bog är kända som "spiralkretsloppets" sex stadier, som åter är medvetandelivets eller livsupplevelsens sex olika faser.

1101. All rörelse eller utlösning av energi i tillvaron är identisk med förnimmelse eller livsupplevelse. De "levande" och de "döda" krafterna

All "rörelse" i tillvaron – vilken art eller hastighet, vilken fysisk eller andlig form den än kan ha – är således i själva verket "förnimmelse" eller "livsupplevelse", även om "de levande väsendena" här på jorden naturligtvis inte är vana att uppfatta eller uppleva alla "rörelser" på det sättet. Ja, de är inte ens vana att uppfatta sitt eget "förnimmande" eller "tänkande" som "rörelse" eller energikutveckling. De är bara vana att, förutom naturkrafterna uppfatta sin egen och de av dem själva uppfattade "levande väsendenas" verksamhet och manifestation som utlösning av "energi" och "rörelse". Och här skiljer de skarpt mellan "levande" och "döda" krafter. De "levande" krafterna anses vara de som utlöses av de kända "levande väsendena", medan de "döda" krafterna, det vill säga alla i naturen förekommande kraftutlösningar, i värsta fall betraktas som "upphovslösa" eller i lyckligaste fall som uttryck för en gudoms uppenbarelse och viljeföring. Den sistnämnda uppfattningen är dock för allmänhetens vidkommande ännu bara en "förmodan" eller "tro". Den är inte ett konkret eller realistiskt fastställt faktum eller verklighet för den så kallade "vetenskapen". Men den utvecklade forskaren skall nu här genom "tankens" analys ytterligare få klarlagt varför.

1102. Förnimmelseförmågan är en i förväg existerande "orsak", av vilken varje upplevelse och dess särskilda fas eller stadium i kretsloppet är "verkningar"

"Förnimmelsen" utgör alltså det centrala i utlösningen av "orsak och verkan". För att en företeelse över huvud taget skall kunna "förnimmas" eller "upplevas", måste det i förväg existera något som har förmåga att "förnimma" eller "uppleva". Detta "något" känner vi redan som "det levande väsendet". Som tidigare nämnts framträder detta väsen i en evig funktion, vilken just är förutsättningen för dess existens som "levande". Denna eviga funktion är den i form av dess "förnimmelse" uppträdande utlösningen av "orsak och verkan". När ett sådant "levande väsen" "upplever" eller "förnimmar" något som "aning", är denna "upplevelse" absolut identisk med "verkningarna" av en föregående "orsak". Att dessa "verkningar" "förnims" som "aning" och inte ger utslag i förnimmelsen på annat sätt, beror helt och hållet på den i förväg utlösta särskilda "orsak" som "upplevelsen" är "verkningar" av. Denna "orsak" kunde, som vi senare skall se, också ha varit av en sådan natur att den hade verkat på förnimmelseupplevelsen inte bara som "aning", utan även som en stark "förmodan" eller ett slags "visshet" i form av "tro". Ja, den kunde ha verkat ytterligare på väsendets förnimmande på så sätt att "upplevelsen" hade blivit till realistisk "förnimmelse", en konkret upplevelse av "behag" eller "obehag", eller den kunde ha blivit ett konkret "vetande" eller en analys av "upplevelsen". Den kunde också ha blivit till ett allra högsta "kärleksmöte" eller en "ömhetsutväxling" med allt "levande" och därigenom med Gudomen eller det högsta väsendet, liksom den vidare kunde ha blivit en upplevelse av en allra högsta "inre" salighet. Varje "upplevelse" eller

"tanke" ingår alltså i medvetandet såsom tillhörande någon av de här nämnda faserna. Och vilken fas den kommer att sortera eller framträda under beror alltså på vilken föregående "orsak" som "upplevelsen" är en "verkan" av. Denna föregående "orsak" är själva "förnimmelseförmågan". Denna är som sagt evig, men den hålls vid liv genom att den är en omskapelse av "orsak" till "verkningar" och av "verkningar" till "orsak". Den utgör en kombination av "verkningarna" av allt det som "det levande väsendet" i fråga upplevt i sina tidigare liv. Dessa "verkningar" av tidigare liv framträder således i dag i form av "förnimmelseförmågan" som "orsak" till vad detta väsen kan "förnimma" av alla de energiutlösningar eller den påverkan från livet som väsendet utsätts för eller kommer i beröring med i dag. Om dess "förnimmelse" av en företeelse i dag endast ger utslag i form av en mycket osäker och dimmig "aning", så att väsendet inte alls kan förstå eller begripa vad det står inför, betyder det alltså att väsendet tidigare inte alls har varit i beröring med denna företeelse eller någon liknande. Den är något nytt som dyker upp i dess förnimmelseområde och befinner sig så långt ute i dettas yttersta periferi, att väsendet ännu inte kan urskilja tingen där så klart och tydligt att det skulle kunna identifiera dem eller jämföra dem med något det redan känner till.

1103 "Tankens" eller "upplevelsens" utveckling eller passage i kretsloppet är liksom det levande väsendets passage i detta kretslopp underkastad "avbrott", "reinkarnation" eller "återfödelse". Begreppet "döden" är ännu för allmänheten endast en "tanke" på "nebulosa-" eller "aningsstadiet"

Det är möjligt att den ovannämnda företeelsen ligger så mentalt fjärran, att väsendet över huvud taget inte kan närma sig den så mycket i sitt nuvarande liv att det med sina sinnens hjälp kan urskilja den klart eller fullständigt. Men även om företeelsen inte klart kan urskiljas, har den ju ändå blivit till en "aning". Och förnimmelserna av en "aning" är ju detsamma som en "tanke" i vardande. "Aningen" är detsamma som "tanken" i dess första tillblivelse eller utformning. "Aningen" är "tanken" i "nebulosatillstånd". Men som redan nämnts kan det hända att denna företeelse, som för förnimmelseförmågan reagerade som "aning", befinner sig på så långt mentalt avstånd att individen inte direkt kan närma sig den. Det finns en mängd andra mentala ting som han först måste passera. Dessa andra ting kan ibland framträda så dominerande och i så hög grad uppta individens hela tankekoncentration eller upplevelseförmåga, att han under sådana perioder inte alls förnimmar den nämnda företeelsen. Denna ligger då helt utanför hans vakna dagsmedvetande, för att vid tillfälle åter dyka upp när individen nått förbi de företeelser som för en tid dolt den eller gjort den osynlig. Upplevelseprincipen är således densamma som på det fysiska planet. Även där kan man från en utsiktspunkt skymta företeelser i periferins yttersta rand eller cirkel. Och för att kunna nå fram till dessa så att man urskiljer dem tydligare och mer konkret, måste man ibland passera djupa dalgångar, där företeelserna då är utom synhåll, tills man åter kommer upp på tillräckligt höga utsiktspunkter. För varje gång företeelserna på så sätt varit skymda har man kommit dem närmare, vilket vill säga att de blivit tydligare. För varje gång man kommer upp på en ny utsiktspunkt, som ligger närmare företeelserna i fråga, blir överblicken skarpare och alltmer detaljerad, så att vi slutligen helt konkret eller absolut är i beröring med själva tingen. Det avstånd som var ett hinder för den fullständiga förnimmelserna av tingen är nu tillryggalagt. Tingen är inte längre bara "aningar", utan framträder för oss i sin absoluta helhet, har blivit till konkret vetande eller "faktum". Antingen vi befinner oss på fysiskt eller mentalt område gäller det alltså allmänt, att tingens passage genom vår förnimmelse, alltifrån deras början som svaga, dimlika "aningar" vid den yttersta horisonten till dess att de blir ett absolut "faktum" eller "vetande", åtskilliga gånger blir avbruten. Avbrotten beror på det förhållandet att vår förnimmelseförmåga har varit koncentrerad på andra ting. Andra upplevelser har trängt sig på mer och tvingat oss att ägna oss åt dem, innan vi kunde nå fram till detaljerna i "aningsområdet". Det var alltså nödvändigt för oss att passera "dalgångarna" och därvid tillfälligt lämna de avlägsna målen ur sikte för att över huvud taget kunna komma dem närmare och få se dem på så nära håll, att vi kunde få den rätta insikten

om deras verkliga eller absoluta analys. Men i "dalgångarna" fanns också detaljer som våra sinnen reagerade för, och som då skapade "upplevelser" i vårt medvetande medan vi var på väg mot den slutliga eller fullkomliga upplevelsen av det fjärran liggande målet för vår förnimmelse. [...]

1104. Jaget och förnimmelseförmågan såsom identiska med växlande "orsak och verkan"

Vi vet redan att "tanken" i förnimmelseområdets periferi börjar som reaktionen av sinnenas beröring med förnimmelseperiferins yttersta detaljer och här bara är "aning". Men för att denna reaktion skall kunna äga rum, måste vi alltså själva i förväg representera något som kan vara "orsak" till reaktionen. Denna "orsak" är just våra förnimmelseförmågor, vilka åter representerar det samlade område som utgör vårt medvetande. Dessa förnimmelseförmågor är alltså de "verkningar" som tidigare livs upplevelser har efterlämnat och knutit till vårt jag i form av "talangkärnor" och de åtföljande fysiska och själsliga organen. Dessa talangkärnors funktion genom nämnda organ blir "orsak" till nya "verkningar". Dessa blir "orsak" till nya "talangkärnor" och nya organ, som i sin tur blir "orsak" till nya verkningar, och så fortsätter det, varigenom jaget blir centrum i denna eviga utlösning av "orsak och verkan". Det är denna utlösningens terräng kring jaget som utgör jagets medvetande eller "förnimmelseområde".

UTDRAG FRÅN ARTIKLEN – *Livsmodet* – KOSMOS 2008-1

[...] Så länge en människa tycker att det är något som är felaktigt, så länge är vederbörande i disharmoni med livet. Så länge man blir bedrövad och irriterad eller bitter och besviken, har man inte fått den riktiga synen på livet, och då har man inte det 1/2 riktiga livsmodet. [...]

Från ett föredrag hållet i Glahns allé tisdag den 1 april 1941. Manuskript till föredrag bearbetat av Mogens Møller. Bearbetningen godkänd av Martinus. Första gången infört i *Kosmos* nr 4+5 1969. Översättning: Mona Rehn

Torsdag

Den kosmiskt medvetnes syn på vår tankevärld och livsstil

BISÄTTNING

Kap. 45 *Den jordiska människan använder stundom ett tankeklimat som tillhör en miljö hon för länge sedan vuxit ifrån*

Eftersom tanken är den magnetism, den livskraft, som blodets konsistens och kvalitet och därmed individens hela verkliga lycka och välbefinnande baseras på, blir tankens art, natur och kvalitet huvudfaktorn i ett levande väsens alla slags framträdanden i tillvaron, såväl normala som onormala. Om de tankearter eller tankeklimat som passerar genom individens tankeorgan, och därmed skapar dess viljeinriktning eller handlingsätt, är av en onormal eller abnorm karaktär, blir, som förut nämnt, denna individs blodmagnetisering eller livskraftöverföring, och därmed hans organism också onormal eller abnorm, eftersom kraftöverföringen är identisk med tänkandet. Då den jordiska människans utveckling under de senaste årtiondena gått osedvanligt snabbt, befinner människorna sig i motsvarande grad i en utvecklingszon, vars normala tankeklimat de ännu inte riktigt blivit förtrogna med. Följden av detta är, att de i stor utsträckning använder urgamla tankeklimat (föreställningar), vilkas energiutlösande natur endast kan betraktas som normal magnetism eller livskraft för organismer på låga primitiva djuriska stadier som de jordiska människorna med den högsta delen av sitt medvetande faktiskt för länge sedan har lämnat. Mellan de jordiska människornas organismer och deras tankeklimat råder alltså i motsvarande grad en viss disharmoni. En viss form av onormalt tänkande och därmed överföring av en motsvarande onormal livskraft till organismerna är därför dominerande. Dessa organismer kommer därigenom att i samma grad framträda som sjuka, som svaga och mottagliga för infektioner m.m. Organismerna är märkta av smärta och lidande. "Helvetets eld" flamar över den jordmänniska tillvaron.

KOSMISKA LEKTIONER 4 ELLER SMÅBOK 23 C – *Primitivitet och övertro*

Kap. 1 *Hur primitivitet och övertro bringar kulturerna till det förfall eller ragnarök som förebådats i Bibeln*

För den moderna, tänkande människan kan det ha sin betydelse att stanna upp litet inför det dagliga livets allmänna uppfattning eller offentliga mening, dess skick och bruk etc. för att ta dessa företeelser i närmare skärskådande. Dessa företeelser omfattar allt som blivit "modernt" i det dagliga livet i fråga om näring, i fråga om moral, religion, "god ton" eller allmänbildning, humant uppträdande och när det gäller uppfattningen om själva livets mening. Stannar man upp litet och blickar tillbaka på uppfattningen om dessa företeelser kan det inte förnekas att denna för iakttagaren visar sig ha genomgått en lång rad förvandlingar. Dessa förvandlingar kan rent av indelas i epoker, vilka var för sig representerar sin särskilda form av modern offentlig mening eller allmän uppfattning om livet och den mänskliga inställningen.

Det är alltså ingen av de tidigare uppfattningarna om livet och beteendet som har blivit bestående, även om de varit aldrig så moderna, ja, rent av varit lagstaddade,

så att det betraktats som en förbrytelse att inte respektera dem. Tusentals och åter tusentals människor har blivit torterade och mördade eller har fallit offer för ett lagstadgat dödsstraff för att de överträtt dessa auktoritära antaganden. Senare har samma påbudna antaganden avslöjats som utslag av ren primitivitet eller kulminerande övertro, som för nutidens människor förlorar sig i det rent löjeväckande. Världshistorien uppvisar en mängd mord på människor som börjat genomskåda de auktoritära traditionernas och uppfattningarnas hårresande ofullkomlighet och naivitet. De kunde därför inte acceptera dessa som moralfundament eller grundval för sin livsuppfattning och sitt beteende, varför de stämplades som kättare eller förbrytare och dömdes till tortyr och avrättning. [...]

Kap. 2 Varför man inte med rätta kan påstå att den nuvarande kulturen är fri från primitivitet och övertro

Men nu, i vår moderna och högt upplysta tid, kan människorna väl inte vara offer för någon form av primitivitet och övertro? Vi har ju stora läroanstalter, universitet och skolor, och barnen har från mycket tidig ålder obligatorisk skolgång. De börjar redan i en förhållandevis späd ålder att läsa och studera. Och de flesta ännu minderåriga normalt begåvade barn vet i dag mer om livet och tillvaron än de mest lärda vetenskapsmän visste om samma saker för århundraden sedan. Och vi ser ju också strålande resultat av denna rika lärdom. Mänskligheten har nu tillgång till vetenskapsmän, läkare, ingenjörer, arkitekter, konstruktörer och andra specialister i tusental för skapandet av sin kultur, sitt dagliga liv och sitt välbefinnande. Människorna har blivit i stånd att förverkliga rena fysiska under. Man behärskar miljoner och åter miljoner av naturens hästkrafter. Vi kan bygga väldiga maskiner och låta dessa arbeta för människorna, låta dem spotta fram nyttoföremål i miljontal. Vi kan låta naturens krafter bära oss ovan molnen och under vattnet och på kontinenternas autostrador. Människorna kan sitta hemma i sina egna rum och tala med vänner och bekanta som befinner sig på andra sidan jordklotet. Likaså kan de i sina hem höra konserter, musik, sång och tal från all världens stora scener och radiostationer. En människoröst kan således höras över hela jorden. Avstånd och därmed tid och rum har förminskats till en bråkdel av vad de tidigare betydde för människorna. I dag kan saker och ting, som det tidigare tog månader att utföra, åstadkommas på motsvarande antal timmar eller minuter. Detsamma gäller därför också erfarenhetsupplevelsen. Utvecklingen går med jätteklov.

Man kan väl inte påstå att det hos en så upplyst mänsklighet med en så genial vetenskap och kunskap skulle finnas primitivitet och övertro? Man har ju för länge sedan insett primitiviteten och övertron i gångna tiders kulturer. I våra dagar kan man verkligen inte falla för naiva föreställningar som kan växa till allmän övertro. I våra dagar kan inga häxprocesser äga rum. [...]

[...] Men är den här skildrade självsäkra uppfattningen av den egna moralen och beteendet, sådan den i högre eller lägre grad kommer till uttryck som ideal inom de moderna och ledande kulturstaterna, baserad på verkliga faktum? Om den inte är det, kan den endast vara baserad på tro, det vill säga på förmodanden. Och om dessa förmodanden inte rimmar med verkligheten, är kulturstaternas ideal i verkligheten bara primitivitet och övertro. Innebär detta att det finns en möjlighet att framtidens människor kommer att se tillbaka på vår nuvarande kultur och i den finna stora områden av primitivitet och övertro, ja, finna många av de nuvarande så högt prisade åtgärderna rent skrattretande och naiva – på samma sätt som människorna av i dag finner den medeltida kulturen full av skrattretande och tragikomiska förhållanden, som man på sin tid höjde till skyarna som absolut rättvisa och fullkomliga? Ja, det är i allra högsta grad möjligt. Så länge man inom ett givet område, antingen det nu är inom moralen och beteendet, inom familjelivet eller inom regerings- eller statsformen, inom läkarvetenskapen eller andra vetenskaper, ännu kan skörda erfarenheter som kan avslöja fel i den härskande uppfattningen, och man genom dessa erfaren-

heter kan förbättra uppfattningen, har den inte uppnått sitt fullkomliga eller färdiga tillstånd. Och då blir man, vid varje ny förbättring man kan företa, tvungen att erkänna att den tidigare inställningen och kunskapen på det givna området inte var fullkomlig. Men en kunskap som inte är fullkomlig, är i motsvarande mån uttryck för ofullkomlighet eller primitivitet. Och då man inte kan påstå att kulturella antaganden, lagar och samhällsförhållanden, seder och bruk i dag eller i nutiden är så fullkomliga att det på dessa områden inte kan skördas nya erfarenheter, som visar att de inom sig rymmer fel och brister, vilka genom de nya erfarenheterna kan förbättras, kan man heller inte med rätta påstå att den nuvarande kulturen är fullkomlig och därmed fri från primitivitet och övertro.

Kap. 3 Den färdiga människan, skapad till Guds avbild, och hennes världskultur eller rike på jorden

Nu kommer man kanske med invändningar och anmärker att man på detta sätt naturligtvis aldrig kan bli färdig. Varje sak kan ju förbättras i det oändliga även i fortsättningen. Men detta är inte riktigt. Varje fullkomlig skapelse är en avslutad enhet. Den har enbart till ändamål att föra objektet för skapelsen fram till det färdiga stadiet, så att det uppfyller det ändamål för vilket skapandet blivit verkställt. När detta ändamål har nåtts, är skapandet överflödigt på området i fråga. Detta gäller likaväl i naturens som i människans skaparområde. Träden växer inte in i himlen, och äpplet utvecklas inte längre än till det fullmogna stadiet. Inom människans skaparområde är det färdiga stadiet också målet eller slutfacit. Om det inte vore så, skulle över huvud taget inga föremål, såsom hus, bilar, kläder, skodon osv., bli färdiga och komma människorna till godo. När det gäller skapandet av det levande väsendets mentalitet, är denna skapelse heller inte oändlig, utan endast beräknad att fylla ett ändamål. Detta ändamål har blivit uttryckt i de gudomliga orden: "Vi skall göra människor till vår avbild, lika oss." Det levande väsendets mentalitet och uppträdande ska alltså utvecklas till fullkomning. När detta mål har nåtts, kan man inte komma längre på detta område. Vad är fullkomligare än den totala fullkomligheten? Och vad är total fullkomlighet i fråga om det levande väsendet? Det är att i tanke, sinne och väsen vara sådan, att man inte i någon enda situation uppträder utan att vara till verklig glädje och välsignelse för allt levande och liksom solen lyser och värmer över såväl orättfärdiga som rättfärdiga. Då älskar man sin nästa som sig själv och representerar det väsen som är "uppfyllelsen av alla lagar". Större kan kärleken och den därav följande levnadsarten inte vara. [...]

Kap. 4 Den nuvarande moderna kulturens ofärdiga sida nr 1. Människans dödsbringande förhållande till djuren

Med detta gudomliga panorama över Guds färdigskapade människa och hennes världskultur som bakgrund är det inte svårt att se, hur ofullkomlig den nuvarande moderna människan och hennes så högt lovordade kultur i verkligheten är. Och det är just med detta panorama över dagligt liv och uppträdande, som framtidens människor kommer att bedöma nutidsmänniskan och hennes sätt att vara – inte som uttryck för verklig kultur utan som ett ofärdigt och barbariskt, ja, rent av fasansfullt sätt att vara. Men då de framtidens människor det här är frågan om är invigda väsen och därför vet varför människorna av i dag är som de är, kommer de att vara förstående och milda domare.

I en värld där man i årtusenden inte har hyst en intolerant eller fientlig och mordisk tanke mot sin nästa och inte känner till sjukdomar eller någon som helst annan form av olyckligt öde, därför att man för länge sedan har skapat sig ett sätt att vara som gör väsendet immunt mot sådana företeelser, kommer man med förvåning att läsa om nutidsmänniskornas barbariska kulturen, som för dem kommer att vara en sedan länge svunnen forntid. Och för dem som studerar denna forntid kommer det att finnas tillräckligt att förfäras över. Särskilt kommer man med en rysning att förvånas över det väldiga område av sin mentalitet som nutidsmänniskorna hade

gemensamt med djuren. De mördade och flådde dessa varelser för att liksom rovdjuren äta dem. Rovdjurens mordförmåga hade man i sitt eget väsen för länge sedan övertrumpat med uppfunna konstgjorda mordvapen: gevär, pistoler och slaktknivar osv. Ja, man hade hela mordfabriker (slakterier), där man så att säga på löpande band kunde dräpa, flå och stycka så och så många djur i timmen. Men inte nog med det. Man uppfödde helt enkelt djuren och mångfaldigade deras fortplantning för att få mat nog till att mätta den ännu härskande köttungern och de därmed förbundna djuriska tendenserna hos den blivande människan. Men man nöjde sig inte med att beröva djuren deras fria liv i naturen genom att jaga och döda dem enbart för att tillfredsställa sin köttunger. Nej, man uppfödde också vissa djur och mångfaldigade deras fortplantning uteslutande för att få skinn och pälsverk. Man födde upp dessa olyckliga djur i små, trånga burar, där de satt fängslade tills de nått en bestämd ålder, varefter de flåddes och deras skinn såldes för vidare bearbetning till ”moderna” kappor och pälsverk. Betänk att hela detta mordsystem satts i gång av väsen som stod så högt över djurets tillvaro, att detta förnedrande system alls inte var ett livsvillkor, vare sig beträffande näring eller beklädnad. Denna människa, som skulle bli Guds avbild, upprätthöll här ett för djuren fruktansvärt helvete utan att det alls var nödvändigt för hennes egen existens. Människan behövde inte ens leva av kött, det var till och med skadlig föda för detta förfinade väsen. Men det kunde inte förebrås dessa människor att de var som de var. De levde i den mycket starkt förstelnade övertron att det var nödvändigt att äta kött eller animalisk föda för att kunna leva. Och därför höll de i god tro sina festmåltider, som var orgier i frossande på andra levande väsens organismer. Man ser alltså här, från den riktiga eller färdiga människans kulturstadium, en primitivitet och övertro hos den i dag framträdande moderna kulturmänniskan som inte i något som helst avseende står tillbaka för vad nutidsmänniskan kan se tillbaka på hos stenåldersfolket eller andra forntida naturmänniskor.

Kap. 5 Den nuvarande moderna kulturens ofärdiga sida nr 2. Människans dödsbringande gifthunger

Vidare ser man från den färdiga människans fullkomliga värld med undran på den nuvarande jordiska människans mer eller mindre hämningslösa inandning av giftig och därmed sjukdomsbefordrande tobaksrök. Hon underminerar och ödelägger i god tro sina lungor, dessa förnämliga livsorgan, som endast är skapade för inandning av den friska luft som är en absolut livsbetingelse för människan.

På samma sätt konsumerar en utomordentligt stor del av de ännu ej färdiga människorna andra och ännu farligare giftämnen: alkohol och narkotika i många olika former. Den färdiga framtidsmänniskan kommer inte att utan en rysning läsa om nutidsmänniskans märkliga inställning till dessa giftämnen. Hon beseglar varje nöje, varje festmåltid, varje överenskommelse med ”ett glas”, det vill säga ett visst kvantum självmord eller mental förvirring, liksom varje depression också ska beseglas med nedsväljande av en större eller mindre kvantitet av samma sinnesförvirrande eller dödsbringande giftämnen. Ett stort område av primitivitet och övertro hos den nuvarande kulturmänniskan avslöjas också för framtidsmänniskan genom detta permanenta ätande, drickande och inandande av giftämnen eller nedsväljande av dem i organismens livsviktiga huvudorgan, som absolut är inställda på att smälta naturligt föda och befördra en naturlig andning. Utan en hälsofrämjande skötsel av dessa organ, kan väsendet omöjligt leva och nå ett naturligt välbefinnande på det fysiska planet. Detta väsen, som behärskar miljoner av naturens hästkrafter och tvingar dem att arbeta för sig, tycks inte kunna betvinga en mikroskopisk bråkdel av dessa krafter när det gäller att bekämpa livsnedbrytande begär i väsendets eget psyke. Det låter sin organism och därmed sin livsupplevelseförmåga hopplöst brytas ned och ödeläggas.

Som en motåtgärd mot de dödliga sjukdomarna och de hälsoförstörande verkningarna av sin högst primitiva inställning till näring och skadliga levnadsvanor,

som åstadkom en uppsjö av sjukdomsföreteelser, hade man utvecklat en mycket omfattande läkarvetenskap med stora sjukhus, vaccinationscentraler, operationssalar, medicinska avdelningar, rekreations- och sjukhem osv. Denna läkarvetenskap kämpade både natt och dag i mental högspänning för att komma till rätta med alla former av lidande. Men det var en hopplös kamp. Det var som att kämpa mot ett vidunder med många huvuden och med förmågan att låta ett nytt huvud växa fram där man opererat bort ett gammalt. Dessa "huvuden" visade sig såsom en onaturlig och för tidigt påkommen ålderdomssvaghet, onaturliga förkalkningar och stenbildningar i organismen, matsmältningsbesvär, ämnesomsättningssjukdomar, förlamningar, svulstbildningar osv.

Man kämpade mot vidundret. Energiska forskare över hela världen arbetade på att finna en metod att avliva odjuret, alltså ett medel som kunde åstadkomma att inga nya huvuden växte ut i de gamlas ställe. Men den materialistiska inställning, där man endast räknade med väsendets fysiska sida och i viss mån till och med förnekade eller ignorerade tanken på dess själ och ande, höll vetenskapens syn borta från det område där odjuret var sårbart och kunde träffas i hjärtat. Och eftersom vetenskapen inte ville och inte kunde ställa in sig på odjurets enda sårbara ställe, kunde man omöjligt få det avlivat. Och detta demoniska väsen fortsatte oupphörligt med att underminera och ödelägga mänsklighetens hälsa och välbefinnande. Trots ett ihärdigt arbete natt och dag från läkarnas eller vetenskapens sida, trots stora forsknings- och dissektionsinstitut, trots vacciner, pulver och piller, blev inte ett enda sjukhus överflödigt. Man behövde i stället utvidga varje sjukhus och bygga många nya. Vidundret visade sig ständigt oerhört livskraftigt. Här är det också med en rysning som framtidens människa kommer att blicka tillbaka på denna nutidsmänniskans hopplösa kamp. I framtidsriket med den fullkomliga världskulturen hade man för länge sedan upptäckt vidundrets enda sårbara punkt, dess hjärta eller livskärna. Man hade funnit att detta område var identiskt med den innersta orsakskällan, inte bara till alla sjukdomar, utan också till alla de lidanden och olyckliga öden som över huvud taget kunde uppstå. Men det är inte så märkligt att man med den rent materialistiska inställningen inte kunde finna denna vidundrets livskärna, ty den finns alls inte på det materiella eller fysiska planet. Den ligger väl dold inne i väsendets ödeselement, som i sin tur är beläget i dess övermedvetande bortom den fysiska organismen. Den får liv av väsendets eget odödliga jag. Och så länge jaget ger liv åt denna vidundrets livskärna kan den inte avlivas av andra väsen, oavsett hur skickliga vetenskapliga specialister dessa än må vara. Ja, inte ens en Kristus kunde avliva vidundret hos de individer han hjälpte. Det var därför som han inför dem yttrade de välkända orden: "Din tro har hjälpt dig." Hemligheten är alltså att så länge jaget, om än omedvetet, ger näring åt vidundret, växer det ständigt ut nya huvuden där de gamla avlägsnas, och väsendet fortsätter sitt liv i sjukdomarnas och de olyckliga ödenas områden, fortsätter att skapa en demon på sitt livsområde. Det som ger liv åt denna demon är uteslutande väsendets bruk av giftiga och dödsbringande tankearter. När väsendet tänker, går det en kraft från jagets övermedvetande in i dess undermedvetandes nattmedvetande. Här formas denna kraft som tankebild och fortplantar sig därnäst vidare till undermedvetandets dagsmedvetande, som, när väsendet inte sover, har sitt säte i den fysiska hjärnan. Här förs tanken vidare till begär eller vilja och åstadkommer manifestation eller skapelse i den materiella världen. Men samtidigt som denna tankekraft vibrerar in i det fysiska hjärn- och nervsystemet, vibrerar den genom den fysiska kroppens olika områden, såsom blodet, muskulaturen, skelettet, körtlarna osv., och utgör här en verkande kraft. Denna kraft utgör väsendets livskraft. Den befordrar som nämnts väsendets tankefunktion. Men med befordrandet av denna funktion kan den bli försvagad som livskraft. Denna svaghet kan till och med bli så framträdande att kraften inte längre är en livskraft, utan en döds kraft. Svagheten har återigen sin orsak i vilka tankearter eller tankematerier som väsendet använder sig av, i och med att dessa går igenom dess hjärn- och nervsystem och likaså vibrerar i dess blod och

övriga delar av den fysiska organismen. Tankearterna kan nämligen vara rena giftet och underminera livskraften, varvid nerverna, blodet och de övriga delarna av den fysiska organismen undermineras. Dessa kan nämligen inte existera utan en permanent tillförsel av sund, psykisk kraft. För den jordiska människans vidkommande är den dräpande principens tankearter, såsom hatets, vredens och bitterhetens tankearter, giftiga. De ödelägger inte bara sitt upphovs goda förhållande till sin omgivning och sina medväsen, utan också väsendets ursprungliga immunitet emot sjukdomar och svagheter i dess egen organism. Såväl sjukdom i organismen som ett olyckligt förhållande till omgivningen har alltså sin absolut första orsak här i väsendets medvetanderegion i form av tanke. Felaktigt tänkande och den åtföljande felaktiga viljeföringen och det felaktiga skapandet utgör således den absolut enda och sanna orsaken till sitt upphovs olyckliga öde, antingen det tar sig uttryck i krig mot medvarelserna eller i form av sjukdomar i organismen och sinnet. Varje väsen blir därigenom på detta sätt själv den innersta orsaken till sin olycka eller sitt lidande. Genom att förse sin livskraft med dödsbringande tankearter blir väsendet således utan att veta det sin egen dödsfiende. Det är inte så märkligt att den fullkomliga framtidsmänniskan kommer att rysa, när hon ser tillbaka på hur den vanliga nutidsmänniskan i fullständig okunnighet således saboterar och underminerar sin normala upplevelse av livet och samtidigt hatar och förföljer sin nästa i den blinda tron att det är denna som är hennes livs bittraste fiende, förföljare och sabotör.

Kap. 6 Den nuvarande moderna kulturens ofärdiga sida nr 3. Ragnarök

Det är självklart att ett samhälle av individer, som ger liv åt ett månghövdat livsnedbrytande väsen i sin egen mentalitet, måste bli till en värld av mörker. Men då väsendena samtidigt tror att det är deras nästa som ger liv och kraft åt undermineringen av deras lycka och välbefinnande, och därför söker komma åt denna nästa, måste hela deras livsområde bli som en värld av demoner. Alla för krig mot alla och tror att de därigenom kan rädda sig ut ur mörkret och skapa den fredens tillvaro som dessa stackars väsen i sitt innersta jag börjar hungra efter. De förstår således inte att det som de gör mot sin nästa, det gör de mot sig själva. De tror fullt och fast att deras räddning består i utvecklandet av förmågan att mörda och lemlästa, binda och fängsla denna nästa. De anar således inte att för varje sabotage som de utlöst mot sin nästas liv och välbefinnande, har de skapat ett nytt huvud på det gnagande och livsnedbrytande djuriska väsendet i sitt eget psykiska inre. Det vidunder som de vill bekämpa, ger de alltså liv och kraft åt med sin mordiska och inhumana tankeinställning, sitt hat och sin förföljelse av nästan. Genom denna kulminerande okunnighet och övertro är det givet att ett samhälle av sådana varelser omöjligt kan bygga upp en fullkomlig fredens kultur. Vi ser ju också denna demonernas kultur som en fullständig kontrast till den färdiga människans världskultur eller himmelrike. För framtidsmänniskan, som är van att leva i en världskultur eller det fredens välbehag som bebådats de jordiska människorna, och där alla älskar alla, är det nog med en viss känsla av "gåshud" eller kalla rysningar som hon ser sig tillbaka tusentals år och finner denna kontrast till himmelriket i den nuvarande högt prisade moderna kulturen. Hon ser att det i denna kultur dör miljoner människor i svält, nöd och elände samtidigt som andra grupper av människor lever i överflöd eller i ett överdimensionerat ägande av fysiska eller materiella förmåner. Somliga människor lever i luxuösa palats med tillhörande tjänstefolk. De är stundom alltför förnäma för att ens klä av och på sig själva. Andra får utstå en tiggartillvaro i storstädernas slumkvarter, i ruiner, kyffen och skjul eller bland varjehanda bråte som kan ge dem en smula skydd mot väder och vind. Framtidsmänniskan ser tydligt att det inte existerar någon vidare kärlek till nästan här i denna kulturs fördelning av de materiella livsförnödenheterna. Ännu mindre förståelse av nästankärlekens princip blir den färdiga människan vittne till, när hon finner att man i denna kultur anser det som sin förnämsta och viktigaste uppgift att tvinga alla unga män till utbildning i krigskonsten, till att

lära sig betjäna de moderna mordapparaterna, med vilka man kan mångfaldiga förmågan att utplåna och ödelägga nästans liv, egendom och kulturvärden. Och denna krigsbetonade inställning sätter sina djupa spår. Tusentals och åter tusentals barn har mist sina föräldrar i krigets blodbad och kvarlämnats på måfå åt slumpen. Tusentals och åter tusentals föräldrar söker här efter sina barn, som kommit bort under samma blodbad. Ut ur detta ragnarök kommer miljoner och åter miljoner invalider, som endast med hjälp av konstgjorda lemmar, konstgjorda händer, armar och ben kan uppleva livet. Men inte desto mindre lovsjunger man denna kulturmiljö som "ärans fält". Det är ännu Valhalls gudar och deras blodbestänkta paradis, som hyllas och tillbeds inom stora områden av den förhärskande kultur som man gett namnet "kristendom". Men inom denna kristendom har man inte bara utvecklat de mest geniala mordvapen och förstörelsemedel, med vilka man totalt kan utplåna andra nationer, stater och folk och deras kulturvärden, man har här också ett anpassat mordsystem, med vilket man tror sig kunna främja rättvisan inom själva staten eller nationen. Här mördar eller avrättar man människor med gevär, giljotiner, elektriska stolar osv. i statens eller "lagens namn" och för övrigt också i hans namn, som sade till sina lärjungar: "Stick tillbaka ditt svärd. Alla som dräper med svärd skall dödas med svärd." Ja, den nuvarande kulturen kan inte undgå att avslöja stora områden av icke färdig natur eller primitivitet och övertro inför honom som ägde som daglig naturlig inställning att hellre själv låta sig korsfästas än se sin nästa lida. Från hans rike, som ännu inte är av denna världen, kan man inte undgå, när man blickar tillbaka på nutidskulturen, att se in i en värld av ragnarök, en dyrkan av Valhall och dess gudar. Härtill har det ytterligare kommit en förstärkt dyrkan av guldkalvar i det oändliga. Den stora massan av människor hoppas på en krösustillvaro och ser med förakt på det fattiga stallhårbärge som i deras julevangelium betecknas som boning för honom som var vägen mot ljuset. Därför måste ragnarök komma över Jerusalem. Och därför måste ragnarök komma över varje kultur, där uppfostran, moral och hedersbegrepp är baserade på guld i stället för på kärlek till nästan, baserade på att "hellre ta än ge". I samma mån som man saknar förmåga att "hellre ge än ta", kommer ens väsen eller vårt förhållande till vår nästa att vara baserat på primitivitet och övertro. Och då vandrar man mycket frimodigt på vägar, där änglar inte törs träda.

Kap. 7 "Dömen icke ..."

Den här skildrade stora framtidssynen utgör inte den nuvarande vanliga jordiska människans syn på sin kultur och sitt sätt att vara. Det är en tillbakablick från en färdigutvecklad mänsklighets höga tinnar. Det är det organiskt kosmiskt invigda väsendets syn på jordmänsklighetens situation av i dag. Det är från denna medvetandenivå som världsåterlösaren ser på situationen. Det är i förhållande till hans rike och till det som är Guds mål eller livets mening med människan, som den nuvarande världskulturen ser sådan ut. Men de väsen, vilkas medvetande är så högt utvecklat eller färdigskapat till Guds avbild att de lever i det färdiga människoriket, är högintellektuella och kärleksfulla domare. Därför får de lov att se tillvaron och livet ur Guds eget stora perspektiv och får därigenom samma inställning till livet och tillvaron som Gudomen. Det är detta Kristus ger uttryck för när han säger: "Jag och Fadern är ett." Från denna höga utsiktspunkt kan man se att det inte går att förebrå någon enda jordisk människa av i dag för denna icke färdiga världskultur. De omogna människorna har inte de erfarenheter av kärlekens väg som gör det möjligt för dem att i alla situationer se denna som den enda verkliga och ofelbara vägen mot ljuset. De måste därför här och var, i större eller mindre omfattning, komma utanför denna väg och därigenom få erfara den oframkomlighet, de moras och sumpmarker, som här spärar vägen mot ljuset för den som inte vill gå kärlekens väg. Men det är genom urspårningarna som kärlevägen markeras och blir ett faktum. Och de erfarenheter människorna inte har, utan får först längre fram, kan de inte handla efter i dag. Där de inte har verkliga erfarenheter eller faktum, kan de heller inte ha den rätta kunska-

pen. Och där de inte har den rätta kunskapen, är de nödsakade att visa primitivitet och övertro. Men primitivitet och övertro i sin tur är de överflödiga delar som Gud ännu inte har hunnit mejsla bort från stenen eller marmorn, ur vilken han formar sitt stora konstverk, skapar människan "till sin avbild". Och vem bedömer en konstnärs verk innan denne hunnit frigöra det från den del av sten- eller marmorblocket som inte hör till konstverket? Det är inte de överflödiga delar av stenen eller marmorn som konstnären hugger loss och avlägsnar, utan den del av blocket som han omsorgsfullt lämnar kvar, som blir konstverket. På samma sätt är det heller inte primitivitet och övertro och de därav utlösta felaktiga handlingarna mot vår nästa som Gud låter bli kvar som det bestående, utan det är det ädla, det kärleksfulla i karaktären och väsendet som blir till Guds konstverk – blir människan som Guds avbild, skapad till att vara lik honom. Därför kan den nuvarande jordiska människan, genom att jämföra sin egen kultur och sitt eget väsen med Guds färdiga plan för människan och hennes väsen, inse hur dåraktigt det är att döma sin nästa efter dennes ofärdiga eller felaktiga handlingar. Dessa betyder eller markerar ju bara att nästan ännu inte utgör det färdiga, utmejslade konstverket från Guds hand. Att bedöma Guds ofärdiga verk som färdigt och därmed klandra det för fel och brister, är inte endast ett avslöjande av vårt eget naiva eller ofärdiga tillstånd, utan det är också en korsfästelse av vår nästa och ett hån mot den evige Fadern, vars ande ständigt lyser och strålar "över vattnet", och i vars strålgloria vi evigt får livet, visdomen och kärleken till skänks.

Fredag

Hur nästakärleken frigör vår tanke- och skaparkraft

SMÅBOK 8 – *Mänskligheten och världsbilden*

Kap. 17 ***Genom förståelsen av livets direkta tal uppnår individen andlig suveränitet eller invigning***

[...] Var finner den sökande människan eller den utvecklade forskaren dessa fakta, denna sanning eller verklighet? – Där den materiella vetenskapen fann verkligheten eller sanningen i de rent materiella lagarna, nämligen i själva *livets egen berättelse*. Livet självt är ju den mest absoluta och pålitliga berättaren och avslöjaren av den eviga absoluta sanningen. När individen lär sig förstå detta livets eget tal, är han upphöjd över mängdens suggererande propaganda som alltid skall vara mer eller mindre oren, så länge mängden inte består av kosmiskt invigda väsen. Den nämnda propagandan skall intill dess mer ha till uppgift att tjäna självbevarelsedriften än att vara ett avslöjande av den absoluta sanningen. Flockens tal skall därför alltid här betyda en större eller mindre förvrängning av sanningen. Men den individ som har lärt sig förstå livets eget språk är höjd över varje medväsens synpunkt. När han av naturen själv får svaret eller lösningen på livets mysterium som ett realistiskt faktum, då har han funnit själva livets absoluta fasta punkt, då har han blivit ett normalt suveränt eller så kallat ”invigt” väsen. Han känner verkligheten genom egen självsyn och kan därför handla i kraft av denna självsyn, vilket är detsamma som iakttagelsen av de absoluta fakta. Och att föra fram människorna till denna självsyn, det är alltså världsåterlösningens mission i dag.

ARTIKEL – *Den organiska elektriciteten* – *KOSMOS 2017–1*

17. *Människornas våglängder måste komma i kontakt med universums grundton*

Människorna befinner sig var och en i ett fält, sitt eget fält, och har sitt eget område. Samtidigt är de placerade i ett stort område, nämligen mitt i världsrymden, och de närmaste energierna här är inte endast naturens krafter, utan också människornas och djurens. Alla dessa väsen sänder ut ström som inverkar på människorna. Några är kanske god vän med dem, andra är inte så god vän med dem. Några tycker de om, andra tycker de mindre bra om. Man ser hela tiden en strömväxling, en ström som går ut och in, och om dessa båda strömriktningar är absolut oförenliga, så blir det en explosion, det måste bli en kortslutning. Tecknet på dessa kortslutningar är att det hela tiden handlar om lokala våglängder som inte är beräknade för större utsändningar än inom sitt eget område och därför kolliderar de. Därför kan människorna inte bli förbundna med det kosmiska tillståndet, universums grundton, de kan inte få kosmiskt medvetande och bli medvetna i det verkliga livet, därför att deras sändande och mottagande av vågor endast är beräknat för det lilla området. Därför måste människorna uppjobba en förmåga att sända ut våglängder ut i den stora rymden. Om de vill ha kunskap utifrån världsrymden, måste de se till att uppnå en förbindelse och om de ska veta någonting om dem därute, så måste de själva kunna sända ut

våglängder.

Det låter kanske fantastiskt, men det är fullständigt i kontakt med lagarna, både på det materiella och på det psykiska planet. Människorna ska lära sig att sända ut dessa våglängder i ett större rum än deras eget. Det handlar inte om att de skapar sig miljoner och åter miljoner i form av en förmögenhet, rikedomar, och så vidare. Det är naturligtvis utmärkt för dem för tillfället, men det är en mycket lokal och självisk logik och en överdimensionering av den djuriska principen, som också binder dem till det djuriska området. Hur ska människorna få veta något om allt det andra, de verkliga tingen, när de inte riktar våglängderna utåt, utan riktar dem inåt? De riktar dem på det som de kallar sin egendom, och på det som de menar tillhör dem, och som de menar är deras rättigheter, helt oberoende av vad det kostar andra människor när det gäller välmående och glädje över att finnas till.

21. Den mest fullkomliga inställningen till nästan

Detta tillstånd uppnår människan i alla de situationer där hon inte tänker på sig själv, där hon är koncentrerad på att hjälpa, där hon inte kan nännas att ställa till med obehag och inte står ut med att andra ska lida. Där går våglängderna långt utanför ens eget privata område. Och när man är inställd på sin nästa på det sättet, vare sig det är en liten blomma på marken, en liten fluga eller ett annat litet mikroskopiskt väsen, eller en annan människa, så sker det egendomliga att det inte finns några hinder för den skapande makten som förde oss fram till att vi fick vår nuvarande organism. Då finns det inga hinder för denna skapande makt att leda vår hjärna, våra nerver, hela vårt system fram till ett ännu fullkomligare tillstånd. Då hjälper vi Försynen med att omforma vårt redskap till att bli den sanna mottagar- och avsändarapparaten för den högsta gudomliga upplevelsen och tillkännagivandet för andra väsen. Då börjar vi bli det vi är tänkta att bli. Vi kommer att likna solen på himlen, för det är ju den fullkomliga våglängden som är fullständigt fri från kortslutningar och därför ger människorna ett lyckligt öde.

Människan ska ställa in sig på följande: *Jag vill endast vara till glädje och välsignelse för allt levande, oavsett vad andra gör. Den minsta lilla suck i mig ska vara livgivande. Jag kommer aldrig i någon situation att bidra till andras tårar eller lidande. Det spelar ingen roll på vilket sätt jag skulle lida, om jag så skulle korsfästas, så kommer jag att låta det ske, för därigenom är jag i kontakt med universums grundton, därigenom har jag tillgång till allt det enorma vetande som existerar.* Det är denna inställning som människan måste börja utveckla. Och endast genom denna inställning kan hon få sin hjärna, sitt nervsystem och sin psykiska struktur inställd på ett sådant sätt, att hon kan ta emot denna kunskap.

23. Människorna måste lära sig att tänka i samklang med den högsta skaparmakten

När man har en sådan inställning, att man endast vill vara till glädje och välsignelse för andra väsen, då har man hela tiden en ström som garanterar att ens "lampor" kan lysa, som garanterar att det inte kommer att fattas de stora organen någonting och att ens tankefunktion är klar. Man vet hela tiden vad man ska göra och vad som är riktigt. Det är ju något helt annat än när människorna lever i förvirring och depression. En människa som har den riktiga förbindelsen och därmed är ett med Fadern, kan inte råka ut för depressioner, kan inte hamna i den otrygghet som gör människorna rädda. Ett sådant väsen kan aldrig någonsin känna rädsla.

Men alltsammans är baserat på vad man tänker. Det är den innersta grunden till allt som sker. Det avgörande är alltså förmågan att tänka, förmågan att forma sitt medvetande på ett sådant sätt, att det blir i fullständig samklang med den skaparmakt som verkar runt omkring oss – den makt som skapar sommar och vinter och får klotet att snurra runt sig själv och som styr solar och vintergator i världsrymden, den makt som har lett oss och förärat oss vår organism och vårt klot, och som oavbrutet konfronterar oss med krafter som kommer att utveckla oss fram mot ett högre till-

stånd. En sådan makt är det viktigt att man kommer i kontakt med och blir ett med. Oavsett om man tror att det existerar en Gud eller inte, så kan man inte komma ifrån att denna styrande makt är ett levande medvetande, därför att den är logisk i sin manifestation. Man kan inte peka på ett enda ställe där det skulle finnas någonting som är slumpmässigt. Det finns många saker som ser ut som tillfälligheter ur ett mer begränsat perspektiv, men det är ju detta lokala perspektiv som människorna bör se till att komma bort från. Men de kan inte få ett utvidgat perspektiv, innan de riktar sitt medvetande bortom den horisont som de tidigare värnade så oerhört mycket om, och så att säga satte en vaktpost runt omkring, så att de inte kunde se någonting annat. Det vill alltså säga egoismens område, som ju är den djuriska principen.

24. *Att få en förbindelse utåt innebär att värma och lysa för sina närmaste medväsen*

Djuret måste tänka: Man är sig själv närmast. Om djuret inte tänker så, blir det ju själv dräpt och undertryckt. Människan måste också under den första epoken tänka på samma sätt, men efter hand upptäckte hon att hon skapade kortslutningar, och det finns ingen annan orsak till människornas olyckliga öden, deras lidanden och sjukdomar än den, att de i givna situationer inte riktar medvetande utåt, utan endast tänker inåt. Vad innebär det att rikta medvetandet utåt och inåt? När man riktar det inåt är man egoistisk och tål inte att någon ska få någonting. Det är ens egendom och den ger man inte bort något av, den behåller man för sig själv. Det är att tänka inåt. Hur ska ett medvetande som hela tiden formar sig inåt, få en förbindelse utåt? Förbindelsen finns nämligen därute och den finns inte endast uppe bland molnen, solarna eller stjärnorna, utan den är de människor som finns runt omkring oss. Där är vi närmast Guds medvetande. Det högsta framträdande uttrycket för liv är ju våra medmänniskor, djuren och växterna, så dit ska vi sända våra våglängder. Där ska vi ge liv, värme och ljus, för där kan vi börja se vår inverkan. Vi kan inte få molnen att förändra sig, vi kan heller inte ta bort solarna eller göra om dem, det är inte vår uppgift. Våra våglängder eller utsändningar måste riktas mot människor eller väsen – överallt där vi kan göra nytta – om det så bara är ett trevligt och vänligt leende, det behöver inte vara mer än så.

25. *Kortslutningarna i väsendets strålstruktur framkallar sjukdomar i organismen*

Man kan hela tiden visa att man känner sympati, att man är kärleksfull och att man är vänligt inställd. Man är inte kritisk och uppmärksammar inte om det finns något man kan fånga upp och berätta för andra, allt det som skapar kortslutningar. Människornas lust att baktala är något av det värsta när det gäller att skapa kortslutningar. De kan inte komma i förbindelse med det verkliga ljuset och de kan inte själva bli lysande, så länge de använder de felaktiga våglängderna eller tankearterna. Varje tankeart som inte är till glädje och välsignelse för andra väsen, utan endast är beräkning för en själv, släcker ljuset i ens strålkraft¹. När man efter döden kommer över på den andra sidan, har man inte den fysiska organismen och man ser sig själv i sin nakna strålkraft, i sin strålstruktur. Där ser man alla dessa mörka områden, alla dessa defekter, alla dessa förfärliga kortslutningar som finns i den psykiska strukturen. Om dessa kortslutningar kan man säga – ja, de blir till en cancersjukdom nere i den fysiska kroppen, de ger en mottaglighet för smittsamma sjukdomar, de ger förkalkningar nere i organismen och de ger en helt annan fysisk sjukdom. Alltsammans sker uppe i den psykiska strukturen, för det är kortslutningen som ”släcker lampan”, varigenom det inte uppstår några verkningar längre ner och saker och ting avstannar i organismen.

¹ Det är svårt att höra på ljudupptagningen om Martinus säger det danska ordet ”strålekrans” eller ”strålekraft”.

26. *Alla väsen har ett behov av kärlek*

Därför är det verkligen sant när det berättas för oss, att detta att man ska älska sin nästa som sig själv, det är uppfyllelsen av alla lagar. Det är ett absolut vetenskapligt facit, för endast genom denna inställning är man ett med Gud. Tror ni att Gudomen är arg på någon? Tror ni att dessa väldiga krafter som utformar ögonen och öronen, som formar hjärta, lungor och lever samt alla de levande väsendena, skulle börja hysa antipati mot det och frambringa magbesvär hos er? Tror ni att dessa krafter bär på sådana tankearter? Absolut inte! Och sådant ska heller inte förekomma i era tankebanor. Ni ska heller inte börja göra sämre ifrån er för att ni inte tycker om den ena eller den andra personen. Detta att man inte tycker om någon, är den största svagheten hos er, för ni ska kunna tycka om alla människor. Några kan vara vackra, andra kan vara helt förskräckliga, men att människor inte är färdiga, ska ju inte ändra er inställning. Och det kommer det heller inte att göra när ni får tillgång till den riktiga kunskapen, för då vet ni att det ofärdiga, förskräckliga väsendet är en yngre själ, som inte har övervunnit den ena eller den andra kraften och nu kämpar sig fram.

Det är ett urspårat väsen, där krafterna har varit för starka, men det kan väsendet inte hjälpa, för det skulle genomgå den processen. Det är i behov av kärlek. Alla väsen har behov av kärlek och sympati.

27. *Ett lysande väsen får livet att växa fram och är ett gudomligt sändebud på jorden*

Nu kommer kanske någon att säga: Men man kan inte utlösa kärlek på det sättet, för det är ju inte en viljeakt. Och det är riktigt, det är inte en viljeakt, men man kan utlösa vänlighet. Om man tillägnar sig en verklig kunskap om världsbildens struktur, får man ett fundament för att inte i någon situation känna antipati, klandra eller döma den ena eller den andra. Då kommer man fram till detsamma som Kristus, som säger: "Döm inte, så skall ni inte bli dömda. Ty med den dom som ni dömer med skall ni dömas." Och det är så sant, så sant. Man känner en människas karaktär på den dom som hon faller över andra människor. Det är så oerhört enkelt. Den människan vet inte om att hon därmed å det grövsta avslöjar sig själv. Därför blir det av största vikt att man får en förståelse för sin egen strålförmiga natur, förstår att man är ett elektriskt väsen, förstår att våglängden måste vara i kontakt med den stora våglängden, denna väldiga skapande makt som aldrig tar fel. På så sätt måste vi komma i kontakt med denna metod och det gör vi varje gång vi förlåter vår nästa, varje gång vi inte blir förnärmade över något, varje gång vi önskar något gott för andra och varje gång vi kan sända en kärleksfull tanke till en förfärlig förbrytare. För varje gång sänder man då ut lite ljus och då är man lysande och strålande. Där man sänder ut antipati och mörker, där finns det skuggor och fläckar, där skapar man död, undergång, depression och livsleda hos dem man har att göra med. Men man ska bli till ett lysande väsen, så att där man går fram över jorden, där växer livet fram. Glädjen, livslusten och kärleken växer fram, på så sätt att man verkligen känner att man i sig själv är en ljusets ängel och att man i verkligheten är Guds sändebud på jorden.

Artikeln är en återgivning av ett föredrag som Martinus höll på Martinus Institut, söndagen den 21 mars 1954. Föredraget spelades in på band. Mellanrubriker och bearbetning av bandavskriften är gjord av Torben Hedegaard. Godkänd av rådet den 26 juni 2016. Första gången infört i *Kosmos* nr 1, 2017. Artikel-id: M1870. Översättning: Lars Palerius, 2016.

33.79 Från syndafallet till allkärleken

[...] Vi har här sett hur Gud i den fysiska världen ger det levande väsendet tanke- och skaparförmåga och därmed kvalificerar det till att senare leva i en så kulminerande ljusets värld, att själva materien automatiskt lystrar till väsendets önskningar, vilja och tankar. Då dessa önskningar och tankar och denna vilja kulminerar i allkärlek, visdom, konst och skönhet, står vi i sanning här inför ”himmelriket”, hemvisten för den eviga Gudomen, hemvisten för Gudomens heliga ande, hemvisten för Guds primära medvetande, varifrån Gud låter den medvetlöse Adam såsom en fågel Fenix uppstå ur medvetlöshetens famntag i varje nytt spiralkretslopps början och därmed ger sin son evigt medvetande som en lysande kärlekssol i sitt eget anletes strålflöde.

33.80 Materialisation och dematerialisation. Figur nr 20

Här i de högsta världarna behöver väsendet inte någon direkt kroppslig organism för att kunna skapa i den andliga materien. Med skaparförmågans egen blotta organstruktur kan det automatiskt och utan yttre kroppsliga hjälpmedel, såsom händer, materiella redskap eller liknande, forma tankematerien enligt sin önskan. Men även om väsendet inte behöver en organism för ren tankeskapelse, måste det ha en organism att ge sig till känna med för sina medväsen. Denna andliga organism skapar väsendet likaså med lätthet i den andliga materien genom sin tankes kraft och enligt sin önskan vid de tillfällen det har användning för det. Väsendet kan således alltefter önskan eller behag ögonblickligen byta ut eller förvandla sin organism. Då en sådan andlig kropp blir till lika fort som väsendet med sin tanke kan forma den i tankematerien, kan väsendet i kraft av denna sin materialiserade kropp plötsligt framträda eller visa sig för sin omgivning. Det är ett sådant ögonblickligt skapande av en materialisationskropp som vi kallar ”materialisation”. Men en sådan tankeskapad kropp kan lika snabbt upplösas, och vi kallar denna upplösning ”dematerialisation”. Figur nr 20 symboliserar denna gudomliga materialisationsprincip, genom vilken väsendena kan uppenbara sig i strålglorior av en sådan fullkomlighet och varierande skönhet, att de utgör höjdpunkten av allt vad som över huvud taget existerar av ”skapade ting”. Ingenting kan således mäta sig med gudamänniskans högsta strålgloria, som kröner väsendet med ljuset från den eviga Fadern, den renodlade heliga anden, den högsta elden, som upprätthåller all världens pulsslag och andning.

Hela vårt tanke- och själsliv, och därmed också vårt fysiska liv, är baserat på materialisation och dematerialisation. Det är riktigt att den fysiska materialisation vi betecknar som ”skapelse” är av en mer robust och besvärlig natur. Men innan en sådan skapelse med hjälp av väsendets fysiska kropp blivit skapad i fysisk materia, har den i form av tankar materialiserats i väsendets medvetande eller tankevärld. Där har den automatiskt materialiserats i tankematerien som modell för dess skapelse i fysisk materia. Alla det levande väsendets fysiska alster eller skapelser är således kopior av föregående tankar eller tankemodeller, som blivit till genom automatisk materialisation i andlig materia, vilket är detsamma som det vi kallar ”tänkande”. Denna vår andliga skaparfunktion eller tänkandet upplever vi genom våra andliga sinnen som vår medvetandefunktion. På det andliga planet är väsendenas tankar och därmed deras karaktär något utvändigt och därför synligt för andra andliga väsen. Väsendena kan därför inte här som på det fysiska planet, där tankarna är en inre medvetandemässig företeelse, dölja dessa bakom sitt yttre fysiska framträdande.

Då den andliga materialiserade organismen endast utgör ett identitetsredskap, behöver den inte vara utrustad med händer eller fötter för att röra sig eller skapa. Därför är den skapad som en strålgloria eller ett strålorgan, som hos den färdiga människan som Guds avbild är av utomordentligt stor styrka och glans i ljus- och färgvariationer av överjordisk skönhet. Denna kulminerande ljuskropp kan väsendet under vissa förhållanden blända ned, så att en fysisk människa, som det upphöjda väsendet eventuellt vill uppenbara sig för, kan tåla att beskåda den. I den andliga

materien kan den färdiga människan materialisera sin organism i vilken som helst figur eller organismform som hon skulle önska sig, eller i vilken som helst strålgloria i ljus och färger, av vilka den allra högsta har guldets glans. Vi ser här väsendet i sin allra största suveränitet och frihet, rörelse, skapelse och skönhet. Då väsendet var växt, var det bundet till platsen genom sin rot. Då det blev djur, fick det fötter eller förmågan att röra sig fram och tillbaka i rummet. Och nu, då det blev människa som Guds avbild, har det inte bara denna rörelsefrihet, utan nu har det också förvandlingsfrihet i utseende. Det kan alltså i ett nu förvandla sitt utseende från en materialiserad organism till en annan allt efter behag. Denna väsendets gigantiska utveckling, från den nästan medvetlösa och till platsen fast bundna växten och fram till detta den färdiga människans suveräna kosmiska medvetande och rörelse- och förvandlingsfrihet eller utseende enligt sin egen önskan, kan orubbligt endast vara att beteckna som absolut kärlek.

ARTIKEL – *Den nya världskulturen efter ragnarök* – KOSMOS 2006–8

6. *Materialisation och dematerialisation*

Det världsrrike, som är skildrat i fjärde kapitlet i Livets bok, är så att säga porten in till det riktiga riket, till det andliga riket. Innan man når in till det riktiga riket, kommer man visserligen in på det andliga planet mellan livet, men det är på mindre utvecklade terränger där man är för att uppleva, vila och stärka sig, innan man skall födas igen.

När människorna når fram till världsricket, börjar de första komma till världen utan att födas, genom materialisation. Där ser man då andar och människor sitta vid samma bord och samtala. Där går den fysiska världen mycket in i den andliga världen, och där får de kosmiskt medvetande och blir kristusväsen.

De kommer alla att vara stora konstnärer. De som inte har kosmiskt medvetande är på väg till det, och det måste vara lätt att vara på väg till det när de är omgivna av många höga väsen. De ser dem plötsligt komma fram, ser dem materialisera och dematerialisera sig. Då försvinner den skepsis som psykiskt kan hålla dem tillbaka.

7. *Skepsis är ett stort hinder för att kunna göra mirakel*

Det är denna väldiga skepsis som är orsaken till att människorna inte kan göra mirakel och liknande. Det vill säga, det är en del av orsaken, ty även om de inte vore skeptiska så är de ännu inte utvecklade för att kunna göra det. Men skepsis är ett stort hinder för dem som börjar kunna göra mirakel. Det är ju detta att de inte kan tro på det. Kristus säger: ”Det var din tro, som hjälpte dig”. Hela tiden manar han till tro. Han måste ju veta det, för han visste ju att han kunde göra det. Han hade ingen skepsis. Därför visste han att havet lystrade till honom, att han kunde upphäva tyngdkraften. När jaget i människorna får hela sin makt, då är hon herre över all rörelse. Därifrån kommer all rörelse i livet, och därifrån kan man förklara alla mirakel. Jaget i de levande väsendena har ju hela makten, när de har blivit kristusväsen.

Artikeln är baserad på en bandavskrift av Martinus' uttalanden på ett rådsmöte den 16/12 1980, mindre än tre månader innan hans bortgång den 8 mars 1981. Då han inte längre kunde skriva så mycket, var Martinus uppmärksam på att det han sade blev upptaget på band, så att det senare skulle kunna användas. Bearbetningen av bandavskrift, titel och styckerubriker av Ole Therkelsen. Godkänt av rådet 4/6 2004. Första gången infört i *Kosmos* nr 8/2006. Översättning: MR.

77.2 Martinus födelsedagstal på 80-årsdagen 11/ 8 1970

Det är några nya ting som jag hoppas få färdiggjorda, och även om jag inte skulle nå att få det färdigt som jag önskar, måste jag säga att världsmissionen är räddad. Det har getts så mycket att den nya världskulturen kan blomstra. Människan kan uppnå kosmiskt medvetande genom att studera mina analyser och genom att praktisera det sätt att vara som följer av dem.

Dessa nya ting är något som aldrig tidigare har visats för världen. Det är analyser av supermikrokosmos och supermakrokosmos. Vi kommer alltså en bra bit utanför de stjärnor och vintergator som vi kan se, och nedanför de mikroskopiska ting som vetenskapen kan se. Genom dessa analyser får vi se inte bara människan utan alla levande väsen så grundligt, att vi kan se ända ned i det mikrokosmiska tillståndet, där de bara är partiklar och tomrum. Då ser vi en människa som ett vintergatssystem, som består av flera system – hjärta och lungor är ett system, njurarna är ett system, magen är ett system. Varje system är ett vintergatssystem, som består av solar och stjärnor. Mellan dessa solar och stjärnor eller dessa partiklar finns det ett tomrum, som är mycket större än partiklarna. I detta tomrum verkar vårt medvetande. Vår tanke passerar ned där, och den kan flytta dessa partiklar. Vad det betyder, när människorna når därhän att de kan utnyttja sin verkliga viljekraft och koncentrationsförmåga, får man se när man en gång kan bota genom mirakel.

Med människornas behärskande av denna kunskap, når de därhän att genast kunna sätta in nya lungor genom materialisation. De kommer att ögonblickligen kunna materialisera ett nytt ben, om det har blivit sönderslaget. Det är otroligt vad de kommer att kunna göra. Vid den tiden har man inte behov av alla de många transplantationerna, som man har i dag. Men det kommer inte att fungera förrän människorna uppnår en sådan fullkomlighet att de så att säga är färdiga och inte har någon grov karma kvar. Om människorna fick förmåga att genom mirakel kunna avlägsna sin karma, skulle de inte utvecklas. Det är ju karman som utvecklar människorna, och så länge de inte är färdiga med karman, kan de inte uppnå att få den väldiga koncentrationsförmåga som behövs för att styra partiklarna nere i deras organismer. Men det kan många väsen på de högre planen göra redan i dag. Vi ser att det kommer till uttryck i Lourdes. Och vi såg att Jesus också kunde bota ögonblickligen. Han sade: ”Stig upp, ta din säng och gå”. De spetälska blev rena, och de blinda blev seende. Han kunde bota sådana ting ögonblickligen. Allt detta sker genom att vi är uppbyggda av vintergatssystem, stjärnsystem, klot och planeter, befolkade världar nere i vårt mikrokosmos. Så man ser att det är ett helt, stort världsallt som människorna ännu inte har kunskap om, men som de nu ska börja arbeta med och som ska göra dem fullkomliga, göra dem till Guds avbild, lika honom. Då når de därhän att de kan göra som det heter: ”Han talade och allt blev till, han befallde och det skedde.”

Även om mänskligheten till sist blir så fullkomlig, att den inte ska ha karma, måste man förstå att den ändå lever i en materiell värld, där det kan inträffa att en människa faller eller bryter benet. Men när hon inte har någon särskild karma kvar, kan hon radera ut det med sitt medvetande. Hon kan med sin tanke bota sig själv ögonblickligen. Hon kan materialisera, och hon kan dematerialisera. Det kan bara röra sig om friska människor. Och det är klart att när tingen på så vis lystrar till människans vilja på det fysiska planet, alldeles som på det andliga planet, är människan Guds avbild.